

Tidskriften

Kuba

NUMMER 2 – 2026

INVASIONSHOT
OCH BLOCKAD

BESÖK PÅ FINCA
SANTA BARBARA

SKILDRINGAR
FRÅN KUBA

MEDICUBA
EUROPA

GRISBUKTEN
65 ÅR

INTERVJU MED
FIDEL CASTROS
SONSON

KUBA STÅR I FRONTLINJEN

Situationen i Kuba idag

Svensk-Kubanska Föreningen

svensk-kubanska.se

"Ett folk i revolution". Bild: Zoltan Tiroler

Tidskriften Kuba ger saklig information om Kuba, dess samhällsutveckling, vardagsliv, ekonomi, kultur, internationellt samarbete och solidaritet, samt om det progressiva Latinamerika och dess relationer till omvärlden.

Besöksadress och postadress:

Tegelviksgatan 40
116 41 Stockholm

Telefon: 08 - 31 95 30

E-post: info@svensk-kubanska.se

Webbsida: svensk-kubanska.se

Prenumeration Tidskriften Kuba

Tidskriften ges ut fyra gånger per år och ingår i föreningsmedlemskapet.
Endast prenumeration.....200 kr/år
Utlandsprenumeration.....300 kr/år

Medlemsavgifter

Ordinarie.....300 kr/år
Pensionärer, studerande, arbetslösa och ungdomar under 20 år..150 kr/år
Familjemedlemskap.....450 kr/år
Stödmedlemskap.....400 kr/år

Medlemsavgift och övrigt stöd inbetalas via:

Plusgiro 40 54 11-0
Swish 123 589 09 75

Ansvarig utgivare Matías Diessler
Redaktör Hannes Pakarinen
Redaktionsmedlem Zoltan Tiroler
Redaktionsmedlem Inka Persson
Redaktionsmedlem Claudia Velásquez

redaktionen@svensk-kubanska.se

Om inte annat anges svarar redaktionen för text, översättningar och redigering.

Foto omslag: Zoltan Tiroler

Foto baksida: Fredsloppet

Layout: Hannes Pakarinen

Tryckeri: Åtta 45 Tryckeri AB

ISSN 1402-8638

Pressläggning nr 2/2026
23 april 2026

INNEHÅLL

- 4 Ledare: Trumpeffekten
Ledarredaktionen
- 5 Solidaritetskonvojen "Vårt Amerika" till Kuba
Maria Sandblad
- 6 Kuba: till försvar för mänskligheten
Maité Pinero
- 8 Reflektioner från Kuba, april 2026
Zoltan Tiroler
- 10 Betty lever sin dröm
Zoltan Tiroler
- 12 Fidel besegrade dem två gånger
LA U.S. Hands Off Cuba Committee
- 14 Vad skulle hända utan blockaden?
Liz Oliva Fernández
- 15 Glimtar från Kuba
Zoltan Tiroler
- 16 Intervju med Fidel Castros son
Ben Chacko
- 20 MediCuba i Europa
Zoltan Tiroler

OM FÖRENINGEN

Svensk-Kubanska Föreningen är en partipolitiskt obunden förening med målsättningen att stödja den socialistiska revolutionen på Kuba och de latinamerikanska folkens kamp mot imperialismen; att vara en del i den anti-imperialistiska kampen i Sverige; att främja de vänskapliga, kulturella och ekonomiska förbindelserna mellan Sverige och Kuba; att i detta syfte sprida information om förhållandena på Kuba och skapa bästa möjliga kontakter mellan folken i respektive länder.

Med undantag för ledaren, återspeglar artiklarna i Tidskriften Kuba inte nödvändigtvis Svensk-Kubanska Föreningens ståndpunkter.

På Svensk-Kubanska Föreningens hemsida publiceras dagliga uppdateringar om läget på Kuba och i övriga Latinamerika. Följ länken nedan för att läsa exklusiva artiklar!
svensk-kubanska.se

- 22 Till minne av Gerardo Fulleda
Maria Sandblad
- 23 Folkmakten föds i grannskapet
TeleSUR
- 24 Hem från Kuba
Albert Hytteballe Pedersen
- 25 Brev till Granskningsnämnden
Havannasvensk
- 26 Ny insamling för solpaneler till Kuba
Kommunistiska Partiet
- 26 Uttalande från årsmötet 2026
Svensk-Kubanska Föreningen
- 27 USA-invasion av Kuba?
Cubainformación
- 27 "Vi är beredda att försvara freden"
Granma
- 28 Notiser från Vårt Amerika
- 30 Smått & Gott
- 31 Kontaktinformation
Svensk-Kubanska Föreningen

Bild: Your Democracy

Bild: Anna Assarsson

Bild: Morning Star

Bild: SVT Nyheter

Redaktionsspalten

HANNES PAKARINEN
REDAKTÖR

Att Kuba är hårt pressat är det nog ingen som har missat. USA-imperiet har stramat åt sin strypsnara runt ön så hårt det bara går, och dess ledare talar öppet om regimskifte och intervention.

Läget är svårt – men kubanerna står emot. I detta nummer av Tidskriften Kuba fokuserar vi på det nuvarande läget på Kuba, bland annat genom resereportage från vår nyligen hemkomne redaktionsmedlem Zoltan Tilor. Läsaren får bekanta sig med känslan i Havanna (s. 8), gården Finca Santa Barbara (s. 10) och mycket mer.

Självfallet kan vi inte undgå att behandla det överhängande hotet om militärintervention, eftersom USA inledde året med just sådana brottsliga

handlingar – först i Venezuela, sedan i Iran (och för närvarande även indirekt i Libanon). I detta nummer finns en analys av interventionshotet samt en kortfattad version av Kubas president Miguel Díaz-Canel's intervju i NBC (båda s. 27).

Mitt i all död och förstörelse, i de dystra tider världen genomlever till följd av USA:s allt mer otyglade imperialäventyr, är det särskilt viktigt att inte tappa hoppet. Det kubanska folket har motsatt många svåra prövningar, och är berett att med vapen i hand försvara sin revolution och sitt självbestämmande.

De stärks i sin kamp av den solidaritet som folken i hela världen sänder dem, bland dem Svensk-Kubanska Föreningen. Just på grund av den viktiga roll som den internationella solidariteten spelar för Kuba, är det extra viktigt för alla som är emot

USA:s terror och imperialism att engagera sig i Svensk-Kubanska. Bli därför medlem du med!

Som vi nämnde i förra numret av Tidskriften Kuba, är 2026 ett jubileumsår av flera anledningar. I år är det 100 år sedan Fidel Castro föddes, 65 år sedan Grisbuktsinvasionen och 60 år sedan Svensk-Kubanska Föreningen grundades. De två första jubiléerna uppmärksammas i detta nummer, i form av en intervju med Fidel Castros sonson (s. 16), samt en historisk tillbakablick över Grisbukten (s. 12).

När detta nummer når läsarna, har 1 maj redan kommit och gått (förhoppningsvis i solidaritetens tecken), och sommaren börjar nalkas. Nästa nummer av Tidskriften Kuba publiceras i augusti – så vi får önska alla läsare en riktigt solig, varm sommar!

LEDARE: Trumpeffekten

LEDARREDAKTIONEN

Under den senaste USA-administrationen har pressen på Kuba blivit alltmer intensiv. Den oljeblockad som USA infört slår stenhårt mot allt kubanskt liv. Att vara utan bränsle och olja är för ett samhälle som att skära av pulsådern på en människa.

Idag är Kuba ett land försänkt i mörker. Inte på grund av någon naturkatastrof. Men på grund av ett anfall, ett krig, en attack från världens största supermakt.

Ett krig som innebär en belägring, som utestänger ön från penningtransaktioner, handel, turism, och inte frivilligt släpper in en enda droppe bränsle.

Ett krig som är ett långsamt pågående folkmord.

Ett krig som fått katastrofala effekter på tio miljoner människor: strömavbrott, mat- och medicinbrist, nedlagd kollektivtrafik, stängda högskolor, en sjukvård i kris och en växande uppgivenhet. Alla vill ha förändring. Ingen vill ha in jänkarna.

En politik som medvetet och kallblodigt dödar: på grund av elbrist stängs kuvöser och respiratorer av, barn och sjuka dör. Tusentals cancerpatienter kan inte behandlas. Ambulanser står stilla.

När detta skrivs är risken överhängande för ett militärt angrepp på ön. Det för att dra fokus från USAs misslyckande i Iran och ge sig på Kuba som Washington tror blir ett lätt byte.

Denna mördande krigspolitik har fått ett svar från gräsrotterna. En effekt av Trumps knölpåskspolitik är att medan de flesta regeringar och företag viker ner sig för fascisten i Vita Huset växer den folkliga ilskan mot folkmordspolitiken.

Svensk-Kubanska Föreningen växer i en takt som aldrig förr. Vi är nu fler än vi varit på många årtionden.

Donald Trump med utrikesminister Marco Rubio. Bild: Creative Commons

Ja, ända sedan Kuba blev stigmatiserat i början på 1990-talet och då karriärister, fegisar och opportunister lämnade föreningen på löpande band.

Också bidragen till våra kampanjer, oavsett om det gäller våra jordbruksprojekt eller vår insamling "Mediciner till Kuba", ökar. Många små, och flera stora, bidrag gör att vi kan vara en viktig del i den internationella solidariteten som är livsviktig för Kuba idag. Det betyder fler pacemakers, mer mediciner, fler solpaneler, fler bevakningsanläggningar och annan utrustning till jordbruket.

Allt fler i vårt land nöjer sig inte med massmediernas snedvridna beskrivning av verkligheten. Vår hemsida och våra sociala medier har sedan årets början mer än fördubblat antal besökare och följare.

På samma sätt som den svenska så växer den internationella opinionen. Nyligen anlände flera hundra människor i solidaritetskonvojen "Vårt Amerika". De hade med sig tonvis med medicinska och andra förnödenheter och mycket mänsklig värme. Personligheter som Greta Thunberg, och många andra, står bakom initiativet som uppskattas enormt av kubanerna. Det är ett exempel bland många på stödet till Kuba. En del regeringar försöker också bistå ön. Sveriges finns förstås inte bland dessa.

Ovanstående visar att nu är en bra tid att värva ännu fler medlemmar. Kuba har fått mer uppmärksamhet i medier än på länge och många upprörs över blockadens verkningar. Vi har goda förutsättningar att fortsätta öka. Inte med automatik, men med våra aktiviteter, våra flygblad, vår samverkan med Palestinarörelsen och framförallt genom muntlig påverkan kan vi stärka solidariteten, vår förening och fortsätta växa.

Kubanerna vägrar böja sig för Washington och Miamimaffian. Med solidaritet, anpassning och med vilja att försvara landets suveränitet och oberoende har de hittills stått emot supermakten. En makt som under årens lopp öst in miljard efter miljard för att knäcka den lilla envisa ön.

Vi befinner oss i en värld under omstöpning. Kejsaren i Washington vill behärska världen. Liksom i 1930-talets Europa och Hitlers maktanspråk är de flesta regeringar medlöpare eller ser tyst på USA:s krigsbrott i hopp om att de själva inte ska drabbas av Trumps bannbullor. Men nu som då kan denna eftergivenhet och opportunism stå oss alla dyrt.

Iran, Palestina och Kuba står i frontlinjen för att hejda hegemonen.

Att stödja Kuba är att stödja fred och mänsklig samlevnad. Alternativet är skrämmande.

Solidaritetskonvojen "Vårt Amerika" till Kuba

MARIA SANDBLAD

Så kom den fram till Havanna, lördagen 21 mars, via havet och luften – det internationella initiativet Convoy Nuestra America med sammanlagt 50 ton humanitärt bistånd i bagaget! Ett initiativ som började som en Flotilla med Sumud Flotillan till Gaza som förebild, som växte till en internationell konvoj med syfte att symboliskt bryta USA:s 64-åriga folkmordsblockad mot Kuba. Den, som efter Trumps storhetsvansinniga förbud mot alla oljeleveranser till ön, slår hårdare än någonsin mot landet.

Mer än 600 människor från 120 länder på alla kontinenter, aktivister, politiker och artister tog sig med insamlade solpaneler, mat, mediciner, sjukvårdsmaterial, skolmaterial, teknisk utrustning och barnmat från USA, Italien, Frankrike, Spanien och länder i Latinamerika. Bland dem tidigare brittiske premiärministern Jeremy Corbyn, spanske parlamentsledamoten Pablo Iglesias, vänsterpartiet Podemos, den fackliga ledaren Chris Smalls, USA, känd från Sumud Flotilla, Clara López, colombiansk senator och irländska hiphopgruppen Kneecap.

Bakom konvojen fanns en bred koalition av 300 organisationer, ledd av UK-baserade Progressive International och US-baserade Code Pink, en vänsterfeministisk anti-krigsrörelse mot imperialism och för fred i Mellanöstern, som varit väldigt aktiva för Palestina. Så ser internationell solidaritet ut i praktiken!

jerer i Mexiko längs samma rutt som Fidel och hans medkämpar tog 1956 med motorbåten Granma. På huvudbåten, omdöpt till Granma 2, fanns bland andra initiativtagarna till konvojen, brasilianske aktivisten och vänsterpolitikern Thiago Avila från Sumud Flotilla, ofta på besök på Kuba som han kallar "världens mest solidariska land", och fransk-amerikanske ekonomen David Adler. Några dagar senare anlände även två försenade segelbåtar, med ytterligare 20 ton humanitärt bistånd till Kuba!

Resten kom per flyg. Som Code Pink, som fyllt ett helt charterplan med aktivister och nästan 30 ton kärlek, främst mediciner och sjukvårdsmaterial, i huvudsak ämnat för universitetssjukhuset Fajardo i Havanna. Men också för mindre läkarmottagningar i landet. För tidningen *Granma* underströk en av Fajardo-sjukhusets läkare att det inte enbart "handlar om vad det betyder rent materiellt, utan minst lika mycket om känslan av solidaritet i svåra tider som dessa".

Namnet på konvojen, "Nuestra America" är taget från kubanske poeten, frihetshjälten och visionären José Martí's kanske mest kända bok och banbrytande essä, *Nuestra America*, där han målar fram sin dröm om ett enat Latinamerika, med självständiga, solidariska stater, skapade utifrån dess rika kultur och mänskliga mångfald, som en motvikt till USA:s och Europas förödande imperialism. Ett motto viktigare än någonsin idag – för hela världen!

Thiago i skrivande stund befinner sig på Sumud Flotillan till Gaza, var Convoy Nuestra America "början på en större global mobilisering till stöd för det kubanska folket". Kanske är det till och med början på den nya världsordning José Martí drömde om vi ser födas?

Vid den officiella välkomstceremonin i Palacio de Convenciones tackade Kubas president Miguel Diaz-Canel för solidariteten med Kuba och Kubas folk. "Cuba Si Bloqueo No" skanderade Kneecaps sångare Mo Chara med en palestinsk keffiyeh om halsen vid en utomhuskonsert i Havanna, medan Code Pink-delegaterna träffade representanter för Havannas HBTQ-communities och målade en stor väggmålning på en vägg intill det stora Ameijeiras-sjukhuset vid Malecón tillsammans med boende i kvarteret. En målning som under jubel inspekterades av president Diaz-Canel.

Vid återresan mot USA blev flera av konvojens medlemmar arresterade, senare frisläppta, i Panama. Thiago Avila blev utvisad från Argentina. Imperiet har många tentakler, men solidariteten är världsomspännande, den starkaste kraft som finns! Den kan aldrig besegras, bara växa.

"Vår uppgift är att fortsätta att förstärka budskapet om Kubas humanitära rätt att överleva och frodas", skrev Code Pink på sin hemside efter besöket. Samma slutord som från övriga medlemmar av konvojen. Det här var bara början. Kuba står inte ensamt.

Några kom i tre båtar från Isla Mu-

Enligt Adler, som tillsammans med

Konvojens logotyp. Bild: Convoy Nuestra America

"Vi förstår historien, detta är revolutionen." Bild: Zoltan Tiroler

Kuba: till försvar för mänskligheten

MAITÉ PINERO

Mitt i euforin kring aggressionen mot Venezuela slog Trump och Rubio till med dödsstöten. Efter 67 års motstånd mot imperiet var den kubanska revolutionen över. Kuba förväntades falla i år, proklamerade den amerikanska administrationen dagligen och i alla möjliga tonfall. De eviga hatarna, i Miami och på andra håll, tillsammans med otaliga röster och pennor som talar och skriver i uppmärksamhet, ekade detta budskap.

När ridån går ner över ruinerna och massakern i Gaza, när folkmordet fortsätter där med eller utan missiler, vänds blickarna mot Kuba. Man måste variera ämnena för att behålla läsarens uppmärksamhet. De förväntade tragedierna är som godis som genererar en flod av bläck. Två artiklar i tidningen *Le Monde* har rubrikerna "På gatorna i Havanna, en spökstad, härjad av brist och US-amerikanska hot" och "Livet är omöjligt: Det finns inget annat att göra än att lämna."

Var var dessa fältspecialister när det traditionella fackeltåget, lett av president Diaz-Canel, gick nedför traporna till universitetet? När Havanna och andra städer demonstrerade med sorg och vrede mot aggressionen i Venezuela? När folket i huvudstaden, på båda sidor av Boyeros Ave-

nue, i stum tystnad hyllade de 32 kubaner som dog med vapen i handen, i tjänst för Bolívars lands suveränitet? När en kilometerlång kö väntade på att få visa sin respekt framför deras urnor dagen därpå? När deras begravningar i deras hemstäder gav upphov till massiva demonstrationer, så många löften om att göra motstånd, och att göra motstånd igen.

Men här är saken: vi får inte låta folk veta om detta otroliga kubanska motstånd, denna starka vilja att utvärda mot alla motgångar; först och främst USA:s blockad, den längsta, den grymmaste, den mest orättvisa i historien, förstärkt av återkommande orkaner, som obevekligt och oavbrutet skärps. Och denna blockad, ständigt fördömd av FN, bara en kort kommentar, eller hur?

Vi måste tysta, förneka och radera denna önskan att försvara solidaritetens värden när de kollapsar överallt annars, att bevara landvinningarna inom utbildning, hälsa och kultur när de utmanas överallt annars.

Denna typ av sällsynta mirakel, som åtminstone borde väcka vår nyfikenhet och vara föremål för mycket diskussion, ignoreras ständigt. Vi är fyllda av indignation över dessa mediokra journalistiska artiklar som censurerar det kubanska motståndet, som förolämpar Kuba och intelli-

gensen genom att framställa ett folk som redan har gett upp, redan är besegrat och väntar på det slutgiltiga slaget. Demonstrationerna, musiken och sångerna, de officiella och inofficiella talen förkunnar att nej, och tusen gånger nej, "kapitulation har aldrig varit ett alternativ".

Imperiets papegojor, dess befräddade lakejer och de okunniga medlöparna missar den verkliga frågan: i Kuba, sedan 1959 och i paroxysmen av den nuvarande offensiven från Vita huset, utspelar sig en tragedi, en utmaning mot mänsklig heder.

Indignationen vid läsningen av detta härrör inte från situationen i sig. Om dessa skribenter hade haft anständigheten att konsultera officiella dokument, skulle de ha hittat mer substans där. Vid centralkommitténs senaste möte analyserades den kritiska situationen över hela linjen. Kollektivtrafiken täcker endast 42 % av landets behov, byggandet har sjunkit till 41 % och produktionen har halverats. På grund av bränslebrist är sopbilarna ur drift och soporna hopar sig. Elunderskottet har nått 2 000 megawatt och vattenförsörjningen är hotad. Det råder brist på gas och el; vardagen är en kamp.

Och ja, vi vet att vissa familjer bara åter en måltid om dagen och att utvandringen av ekonomiska skäl tömmer landet på resurser. Men Kuba

håller fast och förkunnar detta högt och tydligt, höjer sin röst i FN, inför alla regeringar, alla folk, i alla möjliga forum.

Ja, ekonomin har kollapsat, och USA:s hot om att beskatta länder som levererar olja till Kuba syftar till att svälta folket och kasta tillbaka ön till stenåldern. Att skapa brist, ilska och förtvivlan för att provocera fram oroligheter och uppror – detta är det brottsliga och cyniska recept som Trump har proklamerat inför hela världen.

Kuba, ruinerat och framför allt förödmjukat, måste falla, måste återigen förslavas, och detta måste tjäna som en läxa för hela världen, särskilt för alla dem som fortfarande lider och kämpar.

Om imperiet skulle lyckas, om Kuba skulle försvinna, skulle ett av världens ljus släckas. Kuba har blivit revolutionens själ, symbolen för att vår mänsklighet inte är evigt dömd till olycka och tårar, det levande beviset på att hoppet finns och att det är värt att försvara även när allt verkar förlorat, när möjligheten till nederlag stirrar dig i ansiktet. Det finns inga ord som kan uttrycka vad sådan energi, sådant mod, representerar på nationell nivå.

Denna stora hoppfullhet som har inspirerat progressiva sedan urminnes tider, som har drivit på befrielsekamp, revolutioner och de stora frigörelsekamperna för slavar, kvinnor och alla förtryckta, har funnit en plats att blomstra på denna ö. Kubanska medicinska brigader och alfabetiseringsarbetare har spridit mänsklig solidaritet över hela världen.

Hela världen står i skuld till Kuba. Denna revolution tillhör denna värld; den är kubansk, men den tillhör vårt gemensamma arv.

Det är imperiet som förnekar Kuba rätten att leva som ett suveränt land, som har förvandlat det till en skyttegrav. Livet där är dåligt, allt sämre, men även om ekonomin har kollapsat, står samhället emot eftersom hoppet från slavupprorets Spartacus, från jättarna från franska revolutio-

"Kuba är inte terroristiskt, det är antiimperialistiskt!" Bild: Your Democracy

nen 1789, från Pariskommunen 1871, från ryska revolutionen i oktober 1917, från alla antikoloniala krig, fortfarande genljuder.

Om Kuba skulle falla, om detta hinder skulle ge vika för imperiets grymhet, skulle vi alla behöva börja om från början, som om alla dessa tidigare strider, som ger oss styrka och vars fackla vi har tagit över, skulle raderas.

Detta får inte hända. Att försvara Kuba handlar inte bara om att försvara utbildning trots brist på mat, gratis sjukvård trots vatten- och elavbrott, utbredd kultur trots skräp på gatorna, banbrytande forskning trots raserade stadsdelar och solidarisk medicin trots brist på transportmedel.

Att försvara Kuba innebär att försvara den lilla skillnaden, oavsett om vi kallar den socialism eller inte, som har bevisat och fört fram de

värden som inspirerar oss och som vi alltid har försvarat.

150 kilometer från det mest brottsliga imperiet i historien, så nära Haiti – som fortsätter att betala med blod och tårar för äran att ha varit den första svarta republiken i världen, den första franska kolonin som befriade sig själv – påverkar ödet för denna lilla ö med 11 miljoner invånare Latinamerikas framtid och även vår egen.

Att försvara Kuba står högst upp på dagordningen för progressiva över hela världen. Kubanerna har sagt det gång på gång: de kommer inte att falla! No pasarán! De manar till global solidaritet: vi kommer inte att släppa igenom dem.

Denna text har tidigare publicerats på Your Democracy.

Bilar i Havanna. Bild: Zoltan Tiroler

Reflektioner från Kuba, april 2026

ZOLTAN TIROLER

För cirka 25:e gången möts jag i ankomsthallen på José Martí-flygplatsen av den kubanska värmen, fukten, de korta uniformskjolarna, de högljudda samtalen, de smittande skratten, de speciella dofterna, den avstressade och tillbaka-lutade attityden.

Jag har följt Kuba under mer än 30 år i ned- och uppgång. Från Special-periodens kris efter Sovjetunionens kollaps, via boomen för tio år sedan och nu den kris som pågått och förvärrats år för år sedan 2020. Det är vemodigt att se.

Det lilla trevliga hotellet med fem rum har inga andra turister än oss. De städerskor och kökspersonal som hade fast arbete så sent som för ett år sedan kallas nu bara in när det kommer gäster. Chefen är glad att se oss och berättar, liksom alla andra, om svårigheterna och bristerna. Så sorgligt och orättvist. Det handlar bara om människor som enbart vill väl.

Frågan maler och maler; varför lägga enorma resurser på att utsätta en hel befolkning för alla dessa svårigheter? Varför medvetet plåga ett folk? Vad tjänar det till? Kuba kunde varit ett paradys med sitt glada och gästfria folk, med sin blandning av gammalt och nytt, med sin fascinerande mångkultur, sitt unika sammelsurium

av byggnader i alla möjliga (och några omöjliga) arkitektoniskt olika stilar, sin rika musikskatt, sin natur ("det vackraste land som ett mänskligt öga skådat", Christofer Columbus). Men icke.

Såväl människor som byggnader och infrastruktur är slitna, även om det finns undantag. Det är brist på mycket och en daglig kamp för att få det att gå ihop. Och det slår mig att det är just det som är meningen. Imperialisterna kan inte låta det hända; Kuba får inte tillåtas visa att det finns alternativ till den bankrutta kapitalismen. Att det finns ett människovärdigt samhälle där inte en groteskt liten minoritet äger alla rikedomar, utan där människovärde sätts före marknadsvärde.

Kompisen som hämtar oss vid flyget lyckades till slut få tag i lite bensin för att kunna göra det. Han jobbade tidigare på ett stort hotell men blev uppsagd för en månad sedan då det är så få gäster. Nu reparerar han luftkonditioneringsanläggningar mellan strömavbrotten.

Biltrafiken är sparsam. Bensinen som trots allt finns går i första hand till samhällsviktiga funktioner som ambulanser och andra nödvändiga transporter. Enligt ett kvotssystem kan bilägare köpa en mindre mängd drivmedel. För ett år sedan var det långa köer vid mackarna. Nu är det

inga köer för det finns inget att köa för. Vi ser elfordon av alla de slag; cyklar, trehjulingar, fyrehjulingar, mopeder. Ofta med små musikanläggningar på högsta volym. De vanliga trampcyklarna är inte så många i storstaden Havanna. "Kubaner gillar inte att lukta svett" och man minns med fasa de tunga kinesiska cyklarna på 1990-talet. Men visst finns det undantag, inte minst utanför Havanna. Livet är, om inte satt på paus, så näst intill. Ingen morgonrusning, få tutande bilar och lugnare, långsammare än vanligt.

Man anpassar sig: arbetsplatser har skurit ner på arbetstiden på grund av bränslebrist. Man jobbar flera dagar i sträck och sover på arbetsplatsen för att därefter vara ledig en längre tid. De som kan jobbar på distans. Förskolor och skolor fortsätter, medan universitet arbetar på distans (när det finns ström). Och man hjälps åt: dialyspatienter fick tidigare åka taxi till sjukhusen tre gånger i veckan. Nu saknas bränsle. Ägare till el mopeder har organiserat så att patienterna körs till sjukhusen gratis enligt ett rullande schema.

Vi går och äter på ett gammalt stamställe där det brukar vara fullt och det är vanligt att få vänta på bord. Nu är det sparsamt med gäster som sitter utspridda i lokalen. Turismen är i huvudsak död i ett land som har alla förutsättningar att vara en

turistmagnet. Men USA har strypt också turismen.

Det är otroligt billigt att vara turist i Kuba. En god öl på restaurang kan kosta så lite som åtta kronor, men kan gå upp till femton. Vi äter hummer, räkor och fisk, ris med bönor, sallad, fyra öl och efterrätt med en liten rom efter maten. Räkningen stannar på ca 300 kr för oss båda! Så är det hela tiden. Vi slås av hur billigt det är för oss, medan kubanerna klagat på de ständigt ökande priserna. Den officiella växelkursen har också anpassats så att skillnaden mot att växla på gatan är liten och obehövlig. Staten behöver varje krona den kan få in då nästan alla inkomstkällor strypts av USA.

Utbudet är stort. Det är ingen brist på mat, utan det finns allt att köpa då de många privata företagen handlar in varor från Centralamerika. Problemet för många kubaner, långt ifrån alla, är de för dem höga priserna.

På restaurangen underhåller en smör-sångare inför den halvtomma lokalen. En ung kille kommer fram. Vi ser motvilligt och avvaktande på honom men blir sedan charmade och allt mer fascinerade av hans otroliga trollkonster med spelkort och små bollar. Det är en magiker av hög klass som jag gärna skulle vilja anlita. Det är lätt att ge rikligt med dricks. För kubaner är varje euro, dollar eller tusenpesosedel (ca 20 kr) värdefull.

Väldigt många kubaner har emigrerat till USA och Spanien. Inte på grund av politik utan på grund av ekonomi. De tidigare elva miljoner kubanerna är numera nere på 9-10. Det är i huvudsak de unga och välutbildade som har möjlighet att flytta och Kubas befolkning är, liksom till exempel Sveriges, åldrande. Emigrationen sätter sina spår här, liksom den gör i Baltikum, Grekland, Polen eller Puerto Rico och Centralamerika för att ta några exempel.

Kuba är ingen fallerad stat. Livet flyter på. Vi ser barn i sina rena och välstrukna uniformer på väg till och från skolan. Vi ser kulturarrangemang och underhållning för glada

barn. Visst ser vi de omtalade sopbergen, men de är mindre än för ett år sedan och ännu mindre när man kommer utanför Havanna. Vilket annat land skulle ha kunnat stå emot den imperialistiska anstormningen under alla dessa år? Förmodligen inget.

USA har misslyckats och nu tornar det militära hotet åter upp sig. Sedan USA:s nesliga nederlag i Grisbukten 1961 har stormakten inte försökt sig på en direkt invasion. Flera av dem vi pratar med tror att en sådan kommer. På lördagar genomförs försvarsövningar. Landets militära utrustning är undermålig, men kubanerna är tränade för "hela folkets krig".

På Ungdomens dag manifesterar unga människor och barn i massor mot USA:s blockad. De rullar fram på sina cyklar, elcyklar, elmopeder och elmotorcyklar. Glada och sturska på strandpromenaden Malecón och förbi USA:s ambassad. Sådana återkommande demonstrationer rapporteras inte i våra medier. Inte heller den flotta av ett stort antal små båtar som i en konvoj, "Vårt Amerika", seglade till Kuba med efterfrågade varor. Det var flera hundra aktivister från ett stort antal länder som ville visa sin solidaritet med ön. Inspirationen kommer från flottiljerna till Gaza och delvis samma människor står bakom. Solidariteten med Palestina är stark i Kuba; man är medveten om att man har samma fiender. Många palestinier studerar i Havanna.

En favorithistoria har blivit hur USA bett att få extra bränsle till sin

ambassad. Kubanska myndigheter avfärdade begäran och betecknade den som oförsämd. USA hindrar fartyg med olja men vill ha undantag för sig själva! Det blev nobben och skämten och satirteckningarna av hur USA:s högste diplomat kräver slut på blockaden för att kunna driva sina AC-anläggningar och fordon haglar. Det som gör det hela än mer pikant är att det är andra ambassader som klagat på att USA trängt sig före i köerna för att roffa åt sig den bensin som är avdelad till de diplomatiska beskickningarna. Kanada är ett av de länder som ogillat storebrorsfasonerna sägs det.

Alla kubaner vill ha förändring. Men vi hittar ingen som vill ha dit USA. Var sådana som Dagens Nyheters Brandao Jönsson och Sveriges Radios Lotten Collin hittar sina USA-rövsläckande blockad- och invasionsälskande kubaner kan vi bara spekulera i. Den förre kanske i ett deliriumanfall hos någon prostituerad och den andra efter anvisning av USA-ambassaden? Bra betalt får de i varje fall för sin systematiska desinformation.

Att resa till Kuba idag blir garanterat en annorlunda semester. Varje resa innebär att slag mot blockaden och ett moraliskt och materiellt stöd till kubanerna. Vi är otroligt varmt välkomna. I centrala Havanna är strömavbrotten sällsynta, restauranger och nöjesställen kör på. Du får en lärörlek och givande resa och ger Uncle Sam ett tjuvnyp samtidigt som du kan bada, äta och dricka gott. Res!

Cigarrbutik i Havanna. Bild: Zoltan Tiroler

Betty på Finca Santa Barbara. Bilder: Anna Assarsson

Betty lever sin dröm

ZOLTAN TIROLER

Energin riktigt sprutar ur 62-åriga Ana Beatrice (Betty) Ponce när vi besöker henne på Finca Santa Barbara i april 2026.

Hon pratar på oavbrutet, men här är det definitivt inte bara prat utan också mycket verkstad. Betty är övertygad kommunist, med i Kvinnoförbundet FMC:s styrelse, och säger sig vara beredd att dö för sitt Kuba och revolutionen. Hon är dessutom religiös och tror på den afrokubanska Sante-rian. Därav namnet på gården, Santa Barbara. Santa Barbara har sitt ursprung både i den katolska traditionen och i den västafrikanska yoruba-religionen, där hon har smält samman med Changó, den främsta orishan, en av många andar.

Betty Ponce säger sig ha tre kärlekar: Nummer ett är revolutionen, den bär hon i sitt hjärta. Nummer två är hennes barn; egna och styvbarn, och nummer tre är hennes religion, sante-rian.

2016 bestämde sig Betty för att börja odla mark några kilometer utanför det lilla samhället Las Lajas med cirka 22 000 invånare i Cienfuegos-provinsen. Las Lajas är känt för att vara födelseplatsen för världsberöm-

de Benny Moré, legendarisk sångare, bandleadare och låtskrivare. Han gick under det kärleksfulla smeknamnet "El Bárbaro del Ritmo".

Innan Betty blev jordbrukare hade hon arbetat med att bygga försvarsanläggningar. Hon hade lärt sig jordbruk på 1980-talet men först drygt 30 år senare fick hon nytta av de kunskaperna.

Tillbaka till gården: marken fick Betty gratis av staten för att odla. Hon har en lätt funktionsnedsatt 35-årig son, Miguel, som läkarna rekommenderade en lantlig och lugn miljö. När de kom till jordbiten var allt övertäckt av ogräs. En hydda fanns på platsen och dasset var ett hål i marken. Vattnade gjorde de från hinkar som de fick bära ut till odlingarna. Betty berättar att det var otroligt tufft i början. De röjde, planerade och sådde. Maten lagades över öppen eld. Men de var lyckliga, säger hon.

Det har under de tio åren som gått blivit ett blomstrande familj jordbruk. Betty betonar vikten av arbete: "Om jag suttit ned och deppat med min funktionsnedsatte son hade jag varit utslagen. Man måste studera och arbeta!"

De började med fyra hektar och 500 bananplantor första året. Sedan blev det 2 000 guyabapplantor. Idag är gården på 17 hektar och har det mesta. En dotterdotter, som utbildar sig till veterinär, hjälper till med djuren. Här finns hönor, grisar, fem kor, två oxar och en fiskodling. En påfågel är som en familjemedlem. Korna ger mjölk, yogurt och ost. Betty odlar det mesta vad gäller frukter och grönsaker som går att odla i det tropiska klimatet. Universitetet i provinshuvudstaden Cienfuegos ställer upp med rådgivning och expertis.

Förutom sonen Miguel har hon hjälp av ytterligare några andra. För oss besökare verkar det vara mer en social insats än en som höjer produktionen nämnvärt; det är några gamla slitna män från bygden som annars förmodligen hade varit sysslösa. Att jobba med jorden i det kubanska klimatet och med minimal automatisering måste vara en hård utmaning. Jag blir trött bara av att gå runt och titta under den brännande solen. Och då är vi bara i början på april. Hur det är i juli och augusti vill jag inte ens föreställa mig. Men Betty och Miguel bara skrattar åt mina farhågor.

Ett litet anspråkslöst bostadshus och djurstallar finns nu på plats. Betty tar inte ut någon vinst från gården utan skänker maten till ålderdomshem, förskolor, sjukhus, gamla och fattiga i Las Lajas.

Medan Betty berättar om sina planer bjuder hon på en lunch gjord på gårdens produkter, där allt är agro-ekologiskt odlat.

Planerna går långt utöver vad hon har idag. Betty vill bygga ett hus som ska härbärgera ett 20-tal fattiga. Hon planerar också en anläggning för att processa produktionen så att den inte blir så känslig för att snabbt komma till användning. En liten traktor och ökad automatisering är andra drömmar. Och här kommer Svensk-Kubanska Föreningen in i bilden. Hösten 2025 beslutade vi att stödja Finca Barbara och planerna på att installera konstbevattnig. Det efter att vi studerat en detaljerad förfrågan som Betty tagit fram tillsammans med Universitetet i Cienfuegos.

Vi fick snabbt ihop pengarna till projektet, inte minst tack vare ett stort generöst bidrag från vår medlem Hans Ericson. När jag besökt gården blir jag övertygad om att det var ett klokt beslut. Problemet är att blockaden lägger hinder i vägen också för att hjälpa ett familjejordbruk. Efter flera månaders diskussion med banken har vi fortfarande, när detta skrivs, inte lyckats föra över pengarna. Men kan Betty kämpa på sin jordlott under de tuffa förhållanden som råder där, vore det väl ynkligt om vi inte lyckas med vår donation.

Jag låter Betty avsluta: "Jag är lycklig. Jag jämför med andra kvinnor i Latinamerika som jag träffat på kvinnokonferenser. I motsats till dem har jag en röst. Jag kan rösta, jag kan kritisera, också mina representanter och min president. Och jag blir lyssnad på." Och vi åker därifrån med flera kassar frukt och grönt som Betty propser på att vi ska ta med oss.

På Finca Santa Barbara finns det mycket att se, från påfåglar till grödor och fiskodling. Bilder: Zoltan Tiroler

Fidel Castro talar med de tillfångatagna invasionsstyrkorna. Bild: Creative Commons

Fidel besegrade dem två gånger – Årsdagen av segern vid Playa Girón

LA U.S. HANDS OFF
CUBA COMMITTEE

Något sådant hade aldrig hänt tidigare: de legosoldater som besegrats vid Playa Girón var de första fångarna i världen som förde en dialog med ledaren för den regering de hade försökt störta.

Det hände den 26 april 1961 och platsen för det ovanliga mötet var Sports City i Havanna. Fotografierna var också ovanliga: de visade inkräktarna utan kedjor eller andra bojor och mycket nära Fidel.

Överbefälhavaren förde en idéstrid med dessa individer som omfattade de mest skiftande ämnen. Det var en läxa för legosoldaterna och för folket det mest talande exemplet på vad legoknektarnas Brigad 2506 stod för.

Så här uttryckte den dåvarande premiärministern Fidel Castro det: "Jag är här som en motståndare som har tagit hit televisionen för att ni ska kunna tala och säga vad ni tycker (...) det kubanska folket måste få

veta varför det blodet spilldes och vilka syften som doldes bakom den kampen."

På varje fråga eller kommentar från legosoldaterna gav Fidel ett kraftfullt svar. Han återopade solida argument som väckte eftertanke och ofta fick motståndaren att hålla med honom. Ibland ledde svaret till en livlig debatt. Ett exempel bland många på denna utväxling var en legosoldats fråga: "Varför utgick inte denna revolution, istället för att utgå från socialismen, från väl tillämpad demokrati?"

Fidel: "Och vem säger er att den demokrati som yankeerna kallar för demokrati verkligen är det?"

Legosoldat: "Tja, jag säger inte vad yankeerna kallar det, jag säger legitim demokrati, den sanna."

Fidel: "Och vem säger dig att denna revolution inte är demokratisk? Det faktum att du är här och diskuterar med premiärministern i den revolutionära regeringen... gå och säg till någon av de kubaner som arresteras i USA att gå

och diskutera med Kennedy, för att se om Kennedy tar emot honom för att diskutera med honom."

I närvaro av en svart legosoldat frågade Fidel: "Och vad gör du här?" och uppmärksammade sergeanten från den gamla armén för att han hade träffat några av inkräktarna som njöt av stranden i exklusiva klubbar, där svarta var förbjudna att komma in.

Det fanns rättfärdiganden, förnekanden av ansvar, inkonsekventa ståndpunkter. Överbefälhavarens briljanta ledning av debatten visade kontrasten mellan det förflutna som dessa män representerade och det nya samhälle som byggdes upp på Kuba, som sedan den april månaden förkunnats vara socialistiskt.

En oro som legosoldaterna uttryckte i dialogen var att om de fångades skulle de skjutas, vilket Fidel svarade på: "Att skjuta er skulle bara innebära att förminska vår seger, det skulle bara innebära att döma alla efter samma måttstock och att de

Invasionsstyrkorna eskorteras av kubansk militär efter misslyckandet. Bild: Creative Commons

minst skyldiga får betala för de mest skyldiga, de minst medvetna för de mest medvetna och de minst felaktiga för de mest felaktiga."

Han sa till dem att det kubanska folket inte var uppfostrat i en anda av hämnd eller hat. Rättvisa skipades mot dem som förtjänade det, som skedde med de fem som ställdes inför rätta och dömdes till maximistraffet för de brott som begåtts under Fulgencio Batistas diktatur.

Det mötet fick oväntade utfall, såsom det med legosoldaten som erbjöd sig att försvara Kuba mot fiendens aggression och ovationen som gavs till revolutionens ledare efter att samtal var slut.

Fakta om invasionen

För 65 år sedan, natten mellan den 16 och 17 april 1961, inledde USA ett regelrätt försök till invasion av grannlandet Kuba.

En styrka ("Brigad 2506") uppgående till ett och ett halvt tusen vältränade och välutrustade exilkubanska kontrarevolutionärer ilandsattes cirka sju mil väster om Cienfuegos på den kubanska sydkusten. Platsen bar namnet *Bahia de Cochinos* – Grisbukten. Bukten omgavs av träskmarker. Området var glest befolkat. Självushållning och framställning av träkol var de dominerande försörjningsformerna. Före revolutionen hade de fattiga invånarna i detta träskområde tillhört de fattigaste och mest negligerade i Kuba.

Invasionen i april 1961 var planlagd, organiserad, beväpnad, finansierad och styrd i detalj av USA:s högsta politiska ledning. En helt central roll hade CIA, landets resursstarka organisation för spionage, desinfor-

mation, lönnmord och omstörtande verksamhet. De exilkubanska kontrarevolutionärerna saknade, trots sin på klassintressen baserade entusiasm inför överfallet, varje uns av inflytande över planeringen och genomförandet. Marionetterna i den tilltänkta "provisoriska regering" som snabbt skulle utropas var från början till slut en tragikomisk skapelse av CIA, auktoriserad av Vita Huset.

I "Brigad 2506" ingick cirka 800 söner från rika familjer: godsägare, köpmän, industrikapitalister, fastighetsägare och rentier. De hade genom jordreformen fått ägorna minskade med sammanlagt 372 000 hektar land, 9 666 hyreshus och 70 industriföretag, två banker, fem gruvor och två tidningar. 194 av brigadens kontrarevolutionärer hade varit knutna till Batista-diktaturens militära apparat och förtryckarskineri.

Vad skulle hända med Kuba utan blockad?

LIZ OLIVA FERNÁNDEZ

Vad händer när ett litet land stängs ute från den globala finansmarknaden, handelsnätverk och investeringsflöden i en värld som blir alltmer sammankopplad?

Utvecklingsekonomen Emily Morris belyser de enorma konsekvenserna av USA:s ekonomiska krig mot Kuba i en intervju med Liz Oliva Fernández, journalist på *Belly of the Beast*. "Om USA skulle häva sanktionerna skulle den kubanska ekonomin blomstra inom fem år", säger Morris.

Kubas förödande ekonomiska kris har dominerat nyhetsrubrikerna de senaste månaderna – men i stora delar av rapporteringen utelämnas viktiga sammanhang. De stora medierna misslyckas ofta med att se bortom den senaste US-amerikanska oljeblockaden, samtidigt som Kubas ekonomiska kollaps tillskrivs kommunismen eller ekonomisk misskötsel. Sanktionerna får bara en kort omnämning eller utelämnas helt. Till exempel nämner en debattartikel av den USA-baserade kubanske ekonomen Ricardo Torres, som publicerades i torsdags i *Time*, inte embargot, sanktionerna eller blockaden en enda gång.

En närmare titt på när Kubas ekonomi började gå nedåt avslöjar en annan historia. I en intervju med *Belly of the Beast*-journalisten Liz Oliva Fernández förklarar den brittiska ekonomen Emily Morris hur den branta ekonomiska nedgången direkt sammanfaller med den US-amerikanska regeringens intensifierade ekonomiska krig mot ön, som inleddes under Donald Trumps första mandatperiod.

"Den nuvarande krisen började definitivt 2019", sade Morris. Som vi [BotB, red. anm.] dokumenterade 2020 i vår prisbelönta serie *The War on Cuba* införde Trump en våg av "maximal press"-åtgärder riktade mot Ku-

Blockaden är avsedd att göra livet på Kuba omöjligt. Bild: AI

bas tillgång till utländsk valuta.

"Det fanns inte tillräckligt med bränsle", säger Morris. "Och ekonomin började gå neråt." För Morris är de US-amerikanska sanktionerna inte bara en faktor bland många – de utgör ett "medvetet sabotage" mot den kubanska ekonomin och är den främsta orsaken till krisen. Deras effekter sträcker sig långt bortom begränsningar av handeln med USA. De stänger också ute Kuba från det internationella finanssystemet, vilket bidragit till att landet inte kunnat återhämta sig ekonomiskt från COVID-19-pandemin.

Samtidigt införde USA åtgärder som nästan helt stoppade besökare från USA till ön samtidigt som turismen från Europa minskade kraftigt.

"Kuba drabbades mycket, mycket hårt, precis som resten av Karibien, när turismen kollapsade eller försvann under covidpandemin", sade Morris. "Men de andra länderna i regionen har faktiskt återhämtat sig. De kom tillbaka på fötter eftersom turisterna återvände så snart flygtrafiken återupptogs, vilket inte har skett i Kuba."

Genomförandet av avsnitt III i Helms-Burton-lagen och USA:s beteckning av Kuba som "en stat som stöder terrorism" avskräcker utländska företag och banker från att göra affärer med landet. Fastän transaktionerna är lagliga håller risken för höga böter eller för att äventyra tillgången till

den amerikanska marknaden många potentiella investerare och partners borta.

"De fattar rationella affärsbeslut", säger Morris. "Varför riskera affärer i USA för en liten marknad som Kuba?"

På ön har bristen på varor spätt på allmänhetens frustration och miss tankar om vart statens intäkter tar vägen. Men Morris avvisar tanken att resurser skulle förskingras. "Verkligheten är att det inte finns några pengar", säger hon.

Morris pekar också på den tunga ekonomiska bördan som Kubas socialistiska system bär. Till skillnad från de flesta länder upprätthåller Kuba omfattande offentliga tjänster och ett brett socialt skyddsnät, inklusive gratis hälso- och sjukvård och utbildning, kultur- och idrottsprogram samt subventionerad mat och el. Detta är långvariga åtaganden, men de medför höga kostnader.

"Att upprätthålla dessa saker är mycket dyrt", förklarar Morris, särskilt i ett sammanhang där intäktsströmmarna pressas.

Ändå ser Morris en väg framåt – om USA:s politik förändras.

"Om USA skulle häva sanktionerna", sa hon, "skulle den kubanska ekonomin blomstra inom fem år."

Denna intervju har tidigare publicerats på *Belly of the Beast*.

Gatuliv i Havanna (t.v.), stygn plockas ut på en *policlinico* (t.h.). Bild: Anna Assarsson

Glimtar från Kuba

ZOLTAN TIROLER

Några av de många upplevelser som bitit sig kvar i minnet efter senaste besöket i Kuba.

Jag hade strax innan avfärd från Sverige gjort ett mindre operativt ingrepp. De fem stygnen ville jag ta bort när jag var i Kuba. Vi gick till närmaste *Policlinico*. Det var "Juan Luis Chaviano Chávez", som låg några kvarter bort från vårt boende i Cienfuegos. Mottagningen är uppkallad efter en av de som kämpade och stupade i striderna i Grisbukten.

Vi gick in och en sköterska kom och frågade vad vi ville. Jag förklarade saken och det var bara att följa henne till ett behandlingsrum. Noggrant och professionellt tvättade den sympatiska sköterskan huden och avlägsnade stygnen. Ingen bokning, ingen väntetid. Bara att gå in och få den vård man behöver.

Jag frågade om jag kunde ge någon ersättning, varpå hon bestämt svarade: "Här i Kuba tar vi inte betalt för hälsovård." Jag insisterade och efter lång övertalning fick vi lämna ett bidrag till klinikens inköp. Till saken hör att de saknar det mesta. Den

påse vi hade med oss med mediciner och bandagematerial togs översvalande emot.

I Cienfuegos bjöds vi in av ICAP till en aktivitet med kvinnor från Cienfuegosprovinsen som deltagit i kampen mot legoknektinvasionen i Grisbukten 1961, för 65 år sedan. "Día de los Combatientes Mujeres de Playa Girón". I huvudsak hade de hjälpt till med logistik och sjukvård bakom de stridande.

Av naturliga skäl var det en grupp ganska gamla kvinnor. Men stämningen var hög. Korta tal avlöste varandra. Också skolklasser med ungdomar var med och ställde frågor till de gamla kämparna. Oss två utländska besökare hade de satt på podiet där vi framförde en hälsning från Sverige. När vi sitter där böjer sig en bekant fram och viskar "Kvinnan som talar nu är syster till Luis Posada Carriles". Jag måste säga att jag blev förvånad. Syster till den kanske värsta terroristen på västra halvklotet? (Om vi nu inte räknar statsterroristerna). Jag fick det senare bekräftat. Systemen vill inte prata om sin avskyvärde bror som dog för några år sedan i Miami, skyddad och omhulad in i det sista av

terroristkramarna där.

Några ord om den ökände terroristen: Posada Carriles var agent för CIA och betraktades som terrorist inte bara av Kuba och Venezuela, utan också av FBI.

Han hjälpte till att organisera invasionen av Grisbukten. Han fick sin träning vid Fort Benning, och mellan 1964 och 1967 var han inblandad i en rad bombattentat mot den kubanska regeringen, innan han anslöt sig till den venezuelanska underrättelsetjänsten.

Tillsammans med Orlando Bosch var han med och grundade CORU, som av FBI beskrivs som "en paraplyorganisation för antikastriska terrorister". Posada var ansvarig för bombningen av ett kubanskt passagerarflygplan 1976 som dödade 73 personer. Posada erkände också inblandning i en rad bombattentat 1997 riktade mot populära kubanska hotell och nattklubbar vid vilka bland annat en ung italiensk turist dog. Han fängslades på grund av ett mordförsök på Fidel Castro i Panama år 2000, men frigavs kort efter och flyttade till Miami.

Fidel Antonio Castro Smirnov, som är på turné i Storbritannien. Bild: Morning Star

Fidel Castros sonson i stor intervju

Den 13 augusti 2026 skulle Fidel Castro ha fyllt 100 år. Tidskriften Kuba smygstartar jubileumsåret med att publicera en intervju med hans sonson, Fidel Antonio Castro Smirnov, publicerad i brittiska Morning Star.

BEN CHACKO

Din turné i Storbritannien markerar hundraårsdagen för din farfars, Fidel Castros, födelse. Varför tror du att Fidel, tio år efter sin död, fortfarande är så hyllad i Kuba och internationellt?

För att Fidel aldrig var bara en människa; Fidel blev en moralisk kraft, en idé. Biologin har sina gränser, men de idéer som sås i människors medvetande är odödliga. Fidel är en av de mest extraordinära och universella gestalter som levt under 1900- och 2000-talen.

Som sådan fortsätter han att hyllas, med total öppenhet, konsekvens och en känsla för det historiska ögonblicket. Han försvarade de idéer han trodde på till priset av alla uppoffringar. Han förkroppsligade den ödmjukhet, osjälviskhet, altruism, solidaritet och hjältemod som han krävde av sina landsmän. Med den

"moraliska rustning" som klädde honom kände han och bekämpade bestämt all orättvisa som begicks mot någon, var som helst i världen.

Som om det inte räckte uppfylls hans profetia om de faror som hotar mänskligheten – från klimatförändringar till imperialismens glupskhet – med skrämmande precision. I en värld utan etiskt ledarskap reser sig hans gestalt som en symbol för värdighet. I Kuba är han inte ett minne från det förflutna, han är en levande kraft; han finns i varje vaccin vi utvecklar, i varje läkare vi utbildar, i varje patient vi räddar var som helst i världen och i det motstånd vi andas. Fidel är framtiden.

Vi hade hoppats att detta hundraårsjubileum skulle bli ett år av firande för Kuba, men USA har inlett 2026 med att kidnappa presidenten i er allierade Venezuela och nu blockera oljeimporten från både Venezuela och Mexiko, vilket sannolikt kom-

mer att leda till akut brist inom några veckor. Trump säger att han är fast besluten att se den kubanska regeringen falla. Kommer den kubanska revolutionen att kunna stå emot detta tryck?

Den kubanska revolutionen är inte en bräcklig struktur som kollapsar i vinden; den är en övertygelse som är rotad i vår hemlands själ. Kidnappningen av en konstitutionell president och plundringen av ett suveränt lands naturresurser utgör handlingar av modern piratverksamhet, en återgång till diplomatisk barbarism som visar desperationen hos ett imperium i förfall.

Kubaner har stor erfarenhet av att möta enorma faror från det amerikanska imperiet. Vi besegrade invasionen i Grisbukten, vi överlevde oktoberkrisen och specialperioden när vi förlorade 85 procent av vår handel över en natt efter det socialistiska lägrets kollaps.

Dessutom har vi heroiskt motstått en kriminell ekonomisk och finansiell blockad i mer än 67 år.

De har utövat "maximalt tryck", och här är vi fortfarande. Denna fras, uttalad med sådan arrogans, krossar lögnen att Kuba är en misslyckad stat, eftersom de har tvingats erkänna att den grundläggande orsaken till landets ekonomiska kris är kopplad till just det tryck som de klassificerar som "maximalt".

Om Trump tror att han kan tvinga oss på knä genom att kväva vår energi, är det för att han varken känner till det kubanska folkets härkomst eller historia. Kostnaden kommer att bli mycket hög, ja, och lidandet fruktansvärt och orättvist, men suveräniteten är under inga omständigheter förhandlingsbar. Vi kommer att stå emot med intelligens, enighet och solidaritet från fria folk som inte accepterar imperialistiska diktat.

Det var ingen slump att Fidel 1990 inför världens journalister erkände att: "Kuba är symbolen för motstånd. Kuba är symbolen för det fasta och orubbliga försvaret av revolutionära idéer. Kuba är symbolen för försvaret av revolutionära principer. Kuba är symbolen för försvaret av socialismen ... och det kubanska folket kommer att veta hur man lever upp till sitt historiska ansvar."

Kuba har visat enorm solidaritet med världens folk genom sina medicinska missioner. Landet hjälpte Storbritannien under covidpandemin genom att låta kryssningsfartyget MS Braemar lägga till när alla andra länder vände ryggen åt det. Vad kan vi göra nu, i solidaritet med Kuba, när landet står inför denna aggression från USA?

Jag minns Braemar väl. Medan andra stängde sina hamnar av rädsla öppnade vi våra av princip, som Fidel och [José] Martí lärde oss. Det är kärnan i kubansk humanism: att rädda liv är inte en affärsverksamhet, det är en helig plikt.

Solidaritet kan inte vara ren retorik, den måste vara aktiv, modig och trotsig. Vi behöver er hjälp för att

bryta den mediebelägring som rättfärdigar denna aggression. Vi behöver fartyg med olja och förnödenheter som trotsar sjöblockader och tullhot; vi behöver tekniska stödbrigader, och framför allt behöver vi att Europas folk inte är medskyldiga genom sitt tystnad. Solidaritet innebär idag att man fördömer att man svälter ett folk som ett brott mot mänskligheten, inte s.k. "utrikespolitik".

Finns det specifika krav som vi bör ställa politiskt till parlamentsledamöter och regeringen här för att hjälpa Kuba?

Absolut. Den brittiska regeringen måste utöva sin egen suveränitet och kräva respekt för internationell rätt, FN-stadgan och rätten till självbestämmande. De måste kräva ett omedelbart slut på den extraterritoriella tillämpningen av US-amerikanska sanktioner som straffar brittiska banker och företag för handel med Kuba.

Ett fördömande av kidnappningen av statschefer, det utomrättsliga och ostraffade mordet på civila och oskyldiga, och energiblockaden, som bryter mot internationell rätt och handelsfrihet. Kuba måste definitivt tas bort från alla falska listor över "stater som stöder terrorism", en förtalskampanj som endast syftar till att kväva våra finanser. Vi kommer aldrig att be om välgörenhet; vi ber om rätten att existera och bedriva handel ifred.

När Washington hotar ett brittiskt företag för att det bedriver handel med Havanna, formulerar det i själva verket brittisk utrikespolitik. När en regering vägrar att fördöma brott mot internationell rätt, är den i själva verket delaktig i USA:s utrikespolitik. Den extraterritorialiteten är den verkliga gemensamma fienden. Den är en tyst erosion av Storbritanniens kommersiella och politiska oberoende.

Vissa säger att Trumps piratmetoder och hot är ett svar på en internationell trend där USA:s makt minskar och det Globala Syd växer sig starkare... Ger det perspektivet hopp för Kuba?

Utan tvekan. Den unipolära eran är över. Washingtons aggression är ett symptom på dess svaghet, inte dess styrka; det är ett slag från ett sårat djur som ser hur världen slutar att blint lyda det. Den multipolära vision vi försvarar är den enda hållbara vägen för vår arts överlevnad.

Du är forskare, och jag vet att du har träffat brittiska forskare här. Kan du berätta lite om detta arbete och vikten av sådana samarbeten?

Vetenskapen har inte, och får inte ha, ideologiska gränser. Jag har funnit en djup respekt och en genuin önskan om samarbete hos mina brittiska kollegor. Vi arbetar med att

Minnesstund för Fidel Castro, 2024. Bild: Presidencia de Cuba

"Fidel kommer alltid att leva i oss". Bild: Zoltan Tiroler

bygga broar för akademiskt utbyte inom områden som fysik, nanovetenskap, bioteknik och till och med samhällsvetenskap.

Dessa samarbeten är avgörande eftersom vetenskapen är det universella språket för att lösa gemensamma problem. Ett virus eller en onkologisk sjukdom bryr sig inte om ditt politiska system. Genom att dela våra framsteg inom immunterapi och ta emot kunskap från brittiska institutioner väver vi ett nät av intellektuellt motstånd som blockaden inte kan förstöra. Vetenskapen är vårt renaste diplomatiska verktyg.

Kuba är, trots sin ringa storlek och med tanke på blockadens fruktansvärda konsekvenser, en vetenskaplig supermakt. Hur lyckas Kuba prestera över sin viktklass mot sådana odds?

Det är resultatet av Fidels vision. När andra köpte lyxvaror investerade Fidel i hjärnor. 1960 sa min farfar att "framtiden för vårt hemland måste nödvändigtvis vara en framtid för

män och kvinnor inom vetenskapen, det måste vara en framtid för män och kvinnor inom tänkandet, för det är precis det vi sår mest; det vi sår mest är möjligheter för intelligens."

Och på 90-talet återkom Fidel till idén om vetenskapens funktioner i ekonomin när han uttryckte att "vetenskapen och vetenskapens produkter en dag måste inta första platsen i den nationella ekonomin. Men med utgångspunkt i de knappa resurser, särskilt de energiresurser, som vi har i vårt land måste vi utveckla produktionen av intelligens, och det är vår plats i världen; det kommer inte att finnas någon annan."

Vi konkurrerar inte med de finansiella resurserna hos de stora läkemedelsföretagen; vi konkurrerar med humankapital och etisk motivation. Vår cykel är sluten: forskning-produktion-folkhälsa, utan att ta ut en rovgirig vinst. Vi lyckas "slå över vår vikt" eftersom vetenskap för oss är en fråga om nationell säkerhet och suveränitet. Att producera våra egna vacciner var inte ett marknads-

alternativ; det var det enda sättet att garantera vår frihet.

För många av oss är Fidel Castro en revolutionär ikon, men han var din farfar. Får jag fråga hur han var som farfar och om det finns något särskilt minne du vill dela med Morning Star?

Jag vet inte hur det är att leva utan Fidel. Även tio år efter hans bortgång vägrar jag att tala om honom i förfluten tid. Som fysiker förstår jag att energi inte förstörs, utan bara omvandlas, och Fidel är en kärnkraft; han är energi, impuls; han är ett ljus som förblir fysiskt närvarande bland oss.

Som farfar var han inte konventionell. Han var intensiv, en ständig skola. Jag har erfarenheter som definierar mig i det vardagliga i hans gester. Jag minns att jag ibland tog på honom strumporna, läste nyheterna för honom eller hällde upp ett glas vin åt honom – och tog en klunk själv när jag var säker på att han var på gott humör.

Fidel Castro talar, 1960. Bild: Osvaldo Salas

Jag minns hans omättligena frågor om fysik, matematik, nanoteknik, om universum, om vad jag läste eller forskade om; hans nyfikenhet var en perfekt intellektuell mekanism som förenade oss bortom blod, i vetenskapen.

Om du ber mig om ett speciellt minne väljer jag den 4 juli 2002. Jag följde med honom till en stor demonstration för att fira USA:s självständighetsdag och därefter till ett möte med de konstnärer som deltog i den aktiviteten. Innan vi avslutade gick jag fram till honom och sa att jag hade något mycket viktigt att säga. Han tog mig då med till sitt kontor i Revolutionens palats. Jag samlade mod, kramade honom hårt och sa det som låg mig på hjärtat: "Jag älskar dig av hela mitt hjärta!" Han, jätten som trotsade imperier, såg på mig med rörande blyghet och svarade mjukt: "Och jag dig, glöm inte det."

Det är den Fidel jag bär i mitt DNA och min kemi. En farfar som, när jag var allvarligt sjuk som barn och

återhämtade mig efter en mycket komplicerad operation, besökte mig och spelade schack med mig; jag minns faktiskt att han var en av de första som lärde mig hur schackpjäserna rör sig. Och när han råkade ut för en olycka vid ett nationellt evenemang i oktober 2004 och bröt axeln och knäet, var det enda han bad mig: "Var inte ledsen!"

Det är därför som jag, trots att smärtan av att inte kunna röra honom eller höra hans röst är obeskrivlig och aldrig övervinns, har valt att leva lyckligt med honom, att bära honom med mig inte som ett minne, utan som en levande närvaro som driver mig varje dag.

Du har turnerat i Storbritannien och talat i flera olika städer. Vad är ditt intryck och vad hoppas du på av denna resa?

Jag tar med mig intrycket att det finns ett "annat Storbritannien" – det som består av arbetare, studenter, fackföreningar och vanliga människor som inte låter sig förgiftas av

propaganda. Jag har blivit överraskad och imponerad av den stora respekt och beundran som Fidel möter i Glasgow, Liverpool, Sheffield och Leicester – städer som jag besökte för första gången och där jag kunde dela känslor med briter i alla åldrar när jag talade om min farfar. Jag har känt en mänsklig värme som står i kontrast till det kalla politiska klimatet.

Jag hoppas att detta besök tjänar till att väcka samvetet, att påminna dem om att det i Karibien finns en ö som kämpar inte bara för sig själv, utan för allas värdighet. Jag hoppas att jag har sått tillräckligt med oro så att alla som lyssnade på mig frågar sig: "Vad kan jag göra för att stoppa denna orättvisa?" Om vi uppnår det, kommer resan att ha varit en framgång.

MediCuba Europas anställda i Kuba, Manuel Vanegas. Bild: Zoltan Tiroler

MediCuba i Europa

ZOLTAN TIROLER

Svensk-Kubanska Föreningen är en av många organisationer som är med i MediCuba Europa, med säte i Schweiz. Vi har under många år låtit vår insamling "Mediciner till Kuba" slussas via MediCuba. Organisationen har nära samarbete med kubanska hälsovårdsmyndigheter och en anställd, Manuel Vanegas, finns på plats i Havanna. Det garanterar att MediCuba gör rätt prioriteringar. Det kan vara råvaror till medicinframställning eller utrustning och mediciner som är särskilt akut. Svensk-Kubanska har t.ex. varit med om insamlingar till heparin och pacemakers. På grund av USA:s oljeblockad är installation av solpaneler på sjukhus och kliniker högprioriterat.

Solpaneler

Vid ett besök nyligen ville vi se vad våra pengar används till. Tillsammans med den sympatiske Manuel, före detta gerillakämpe från El Salvador, besöker vi barnsjukhuset Bor-

rás-Marfán. Vi blir översvallande välkomnade av en sköterska och sjukhuschefen, psykologen Yoyci Rondón. Sjukhuset är ett av sex i landet som arbetar med barn med autism och neurostörningar. Man tar emot runt 2 000 barn i månaden och har 380 anställda. "Vi skulle vilja vara dubbelt så många", säger Yoyci och ler.

Sjukhuset har samarbetat med MediCuba sedan tio år tillbaka och Manuel går som barn i huset. Andra samarbetspartners är det nya styret på Kanarieöarna och organisationer i Luxemburg och Schweiz.

Yoyci tackar oss för alla bidrag och intygar att pengarna används mycket omsorgsfullt. Stödet är "extremt värdefullt". Den nuvarande etappen, som ska slutföras i juni, är att montera solpaneler på taket till sjukhuset. Allt är klart och förberett för installationen. Solpanelerna gör så att man kommer att slippa göra avbrott, eller ställa in, viktiga behandlingar på grund av strömavbrott.

Vi får berättat för oss hur krisen

påverkar "allt"; vatten, mat, transporter och behandlingar. Inflation och emigration är andra effekter, liksom att det påverkar psyket hos personalen. Familjer berörs då de har svårt att nå kvalificerad vård på grund av transportbrist. Sjukhuset har brist på mediciner och laboratoriematerial. På grund av problemen med kollektivtrafiken har man anpassat arbetet och arbetstiderna så att de som bor långt bort arbetar en vecka i sträck och sover på sjukhuset. Sedan är de lediga en vecka innan de kommer tillbaka igen.

Trots alla svårigheter utstrålar Yoyci och hennes medarbetare lugn och värme. De visar saker som barnen tillverkat och foton på aktiviteter. Det är Kuba i ett nötskal: medmänsklighet, värme, humanism och solidaritet. Omsorgen om barnen kommer alltid i första hand.

Pacemakers

MediCuba är snart uppe i 1 000 pacemakers till Kuba. Varje pacemaker kommer till nytta och gör ett

Föreningsordförande Anna Assarsson tillsammans med sjukhuschefen och MediCuba Europas representant på taket där solpaneler ska installeras inom kort. Bild: Zoltan Tiroler

normalt liv möjligt. Om någon med pacemaker avlider tas den om hand och opereras in på en behövande.

Vi har bett Manuel att få träffa någon som fått en pacemaker inopererad tack vare MediCuba. Han har bestämt träff med Oswaldo Fuentes från Santa Clara, men nu boende i Havanna. Vi ses på ett fik och Oswaldo har med sig sin styvson, Cesár Delgado.

Oswaldo var i de väpnade styrkorna (Fuerzas Armadas Revolucionarios FAR) i 14 år, bland annat som frivillig i Angola i kampen mot Sydafrikas apartheidregim. Efter det militära arbetade han i ett grönsaksupplag och är numera pensionär.

Oswaldo berättar att han är inne på sin andra pacemaker. Den första fick han inopererad 2021. Men efter att han fått en elektrisk stöt behövde han en ny. Det gick en månad då han mådde dåligt, hade svårt att gå och var väldigt trött. Han gick till sjukhuset och fick en ny inopererad i augusti 2025. Nu säger Oswaldo

att allt känns normalt. Pacemakern ska hålla i tio år och en gång om året går han och kollar att allt är ok. "Utan pacemakern hade jag varit död", säger Oswaldo. Han uttrycker tacksamhet för donationerna från MediCuba som har möjliggjort hans nuvarande normala liv.

Vi passar på att byta några ord med styvsonen Cesár, 59 år. Han jobbar på idrottsministeriet INDER, där han utvecklar träningsprogram för barn och äldre. Trots krisen fortsätter barn att få träning och instruktioner. Cesár berättar stolt om "hela folkets försvar" och om sina tre år som värnpliktig. "Vi kommer att kämpa om jänkarna vågar sig hit", avslutar han.

Vill du bidra till insamlingen "Mediciner till Kuba"? Sätt in ett bidrag på PG 23 57 15-0 eller Swish 123 182 37 72. Ditt bidrag går oavkortat till det kubanska hälsovårdssystemet.

Oswaldo Fuentes (t.h.) är en av de som fått en pacemaker inopererad tack vare MediCuba. Bild: Zoltan Tiroler

Den kubanska dramatikern Gerardo Fullea. Bild: Gerardo Fullea Leon (Facebook)

Till minne av dramatikern Gerardo Fullea

MARIA SANDBLAD

Den 18 februari, bara några dagar efter sin 84-årsdag, lämnade den kubanske dramatikern, regissören, författaren Gerardo Fullea den 18 februari jordelivet för den "andra", också levande "sidan", som den afrokubanska religionen, *La Santería*, ser det, där Yorubareligionens alla helgon och gudar tar emot och vakar över våra själar.

En av Kubas största, mest mångfacetterade konstnärer, född i Santiago de Cubas fattigkvarter som bodde största delen av sitt liv i huvudstaden och rörde sig bland konstnärer, skådespelare och "Santeros", och som med åren ersatte snickarjeans och t-shirt med klassisk linnekostym och halmhatt. Som mötte revolutionen som skoputsarpojke i ett gathörn i Havanna, och som tack vare att all utbildning plötsligt blev gratis, begåvad som han var och redan en skrivande författare i vardande, istället blev en av de mest uppburna namnen inom samtida kubansk scenkonst och kultur!

Sin första pjäs skrev han redan som 18-åring 1960. Med den inleddes en mer än 50-årig karriär av emblema-

tiska pjäser som *Ruandi*, *Chago de Guisa* och *La Querida de Enramada*. På ett poetiskt språk berörde han de verkliga djupen, där han utforskade både identitet och den gestaltande förmågan hos *Santerians* helgon genom ett återvända till barndomens afrokubanska gudavärld. Vilket gjorde att han, som han uttryckte det, "inte gick vilse i framgången", utan istället närdes av sitt ursprung och sina rötter. "Det var Bergman som visade mig vägen genom sina tidiga filmer där han använde sig av gamla folkliga legender för att säga något om människan idag".

Gerardo nådde även våra nordliga breddgrader, bland annat med ett flerårigt samarbete med Oktober-teatern i Södertälje, och han gästspelade även med en föreställning av *La Querida de Enramada* på Stadsteatern i Stockholm i början av 80-talet, med Sverige-boende landsmaninnan Maria Llerena i huvudrollen. Han var även konstnärlig ledare för legendariska fria teatergruppen Rita Montaner i Havanna, där han utbildade skådespelare i ett nytt scen-språk, som växte fram ur *Santerians* ritualer.

Att träffa Gerardo Fullea, som 2014

fick Premio Nacional de Cuba, Kubas främsta kulturella utmärkelse för sitt livsverk, var som att svepas in i en naturkraft av skratt, omtanke och kärlek till teatern, till Kuba, Yorubareligionen, Revolutionen och livet självt. Med honom blev allt, även det mest vardagliga, ett äventyr att dansa in i eller skildra i en pjäs eller en dikt. Inspirationen som champagnebubblor under huden. Det var helt enkelt en fest att vara med Gerardo.

Som sista gången vi sågs 2016, när han bjöd på svarta böner vid köksbordet sju våningar upp i nya lägenheten i ett slags äldreboende för kubanska kulturarbetare efter en söndagspromenad genom stan. Gerardo var, kan man säga, själva sinnebilden för Havanna, det är svårt att tänka sig Havanna utan honom. Fast han finns ju där, ändå, i alla underbara minnen, i sin närvaro, som en vind från havet vid Malecón som aldrig kan försvinna, bara skifta riktning och styrka. Men borta – aldrig!

Kubas president Miguel Díaz-Canel. Bild: Estudios Revolución

Folkmakten föds i grannskapet

TELESUR

Kuba firar ett halvt sekel av Folkmakten med en uppmärksamhet till än mer medborgardeltagande och kommunalt självstyre inför den kriminella US-amerikanska blockaden.

Republiken Kubas president, Miguel Díaz-Canel Bermúdez, ledde den offentliga parlamentariska utfrågningen vid 50-årsjubileet för Folkmaktens lokala organ den 24 februari, ett evenemang där han bekräftade att önskemålet om demokratiska system är det mest autentiska uttrycket för nationell suveränitet.

Från nationalförsamlingsbyggnaden betonade presidenten att denna milstolpe på femtio år inte representerar ett mål i sig, utan snarare en "vändpunkt" för att fullända institutionernas funktion enligt principerna om social rättvisa och jämlikhet.

Under sitt tal betonade Díaz-Canel att Folkmakten skapades för att vara en "medborgarskola" och ett utrymme för kollektiva lösningar. Han erinrade om att det kubanska systemets legitimitet utgår direkt från gräsrotterna: grannskapet, kommunfullmäktige och samhället.

"För ett halvt sekel sedan satte vi igång en djupgående idé: att makt, för att vara legitim, måste komma från grannskapet." "Våra lokala organ är inte bara en administrativ konst-

ruktion; de är vårt svar på hur man bygger en demokrati där folket är de sanna huvudpersonerna i sitt eget öde", bekräftade statschefen.

Presidenten gav ett särskilt erkännande till de kommunala delegaterna, som han beskrev som samhällsledare som tar på sig andras smärta och bär sina grannars dagliga bekymmer, ofta under stora personliga uppoffringar.

Han framhöll det komplexa sammanhang som den karibiska nationen står inför, präglad av intensifieringen av den ekonomiska, kommersiella och finansiella blockad som införts av USA liksom införandet av Kuba på den falska listan över statliga sponsorer av terrorism.

Díaz-Canel uppmanade också till politisk ärlighet och uppmanade till erkännande och korrigering av tidigare misstag som formalism, överdriven centralism och ineffektivitet. "Man kan bara förändra det man tidigare har konfronterat direkt", betonade han.

Inför framtiden förespråkade den kubanske ledaren ett mer flexibelt och deltagande system, djärvt och inkluderande, kopplat till ungdomar och autonomi på kommunal nivå. "Landet räddas utifrån den lokala nivån", förklarade presidenten och hävdade att inför extern fiendlighet och mediekrigsföring är Folkmaktens arbete det "mest effektiva motgiftet".

I publiken fanns historiska personer som befälhavaren för Rebellarmén José Ramón Machado Ventura, samt parlamentets president Esteban Lazo Hernández och premiärminister Manuel Marrero Cruz.

Systemet med folkakt på Kuba har sitt ursprung 1974 med ett pilotprogram i provinsen Matanzas, utformat för att institutionalisera medborgarnas deltagande efter den revolutionära segern 1959. Denna modell, som syftar till att ta bort maktutövningen från byråkratiska strukturer och återföra den till lokalsamhällena, konsoliderades nationellt med 1976 års konstitution, som fastställde att suveräniteten ligger hos folket, som direkt nominerar och väljer sina representanter från gräsrotsnivå, utan inblandning från politiska partier.

Femtio år efter dess implementering är denna mekanism för socialistisk demokrati fortfarande den centrala länken mellan grannskapets krav och statens politik. I det rådande sammanhanget, präglad av intensifieringen av USA:s blockad och interna ekonomiska utmaningar, får årsdagen strategisk betydelse, eftersom den syftar till att återuppliva kommundelegatens roll och stärka kommunalt självstyre som det främsta medlet för att försvara suveränitet och social rättvisa på ön.

Hem från Kuba

ALBERT HYTEBALLE PEDERSEN

Kommer snart hem från Kuba och har trots allt haft en fantastisk resa.

Nedanstående strofer från Walt Whitmans underbara dikt i *Sången om mig själv* sätter ord på de känslor som Kuba väcker i mig dessa dagar:

"Har du hört att det är bra att vinna seger? Jag säger dig att det är lika bra att falla, – slag förloras med samma hjärtslag som det med vilket de vinnas, Jag blåser och trummar för de döda... Hylla dem som gick illa! Och dem vars krigsfartyg gick under, och dem som själva gick under, och alla generaler som förlorade slag, och alla besegrade hjältar, och alla de otaliga okända hjältarna, jämbördiga med de största av de kända."

Folk ber mig berätta hur det är här på Kuba. Journalister flyger hit i några dagar och kommer med rapporter om hur fruktansvärt det är här, berättar samma slitna historia om skräp på gatorna. Jag håller med dem om att den nuvarande situationen är outhärdlig, precis som den är för befolkningen i Gaza, Ukraina, Iran och snart nog större delen av Mellanöstern. För sanningen är ju att det lilla landet Kuba utsätts för angrepp och övergrepp från imperiet.

Nu har jag snart varit två månader i Havanna, pratar varje dag med folk och upplever en massa, blir fortfarande överraskad. Det kanske mest irriterande eller bra med att bli äldre är att man har färre enkla svar och fler frågor.

Vi vet en hel del om vem och vad

som bär skulden för krisen på Kuba. Och Kubas politiska ledning är också medskyldig till krisen. Men varför har systemet inte kollapsat, varför fortsätter det trots att Trump säger att det inte går. Det finns inget vatten i kranarna, men på morgonen ser jag barnen gå till skolan i fina, vita, nytvättade skjortor. Bilarna har inte kunnat få nya reservdelar på kanske 65 år, men motorerna startar när de vrider om nycklarna. Landet saknar bensin, medicin, läkare och sjuksköterskor får ingen lön, men sjukhusen fungerar fortfarande, hur är det möjligt?

Många unga förbannar allt med systemet, jag förstår deras ilska, men när jag nämner Fidel tittar de generat åt sidan. Ingen vill tala illa om honom. Mannen som hann få igenom en lag i parlamentet innan han dog, som förbjöd att han utbildades på sedlar och mynt, förbjöd att statyer av honom restes, att gator eller byggnader uppkallades efter honom.

Ja, självklart var han inte felfri, men var han en avskryvare diktator vars socialistiska försök förtjänar att krossas av dem som tillät och stödde folkmordet i Gaza och nu förbereder hela världen på ett tredje världskrig? Var det ett brott att han utbildade duktiga läkare som hjälpte fattiga länder med bristfälliga hälso- och sjukvårdssystem, att han skapade ett utbildningssystem för dem som annars aldrig skulle ha haft en chans?

Det finns fortfarande mycket jag inte förstår, som jag fortfarande förundras över. Många unga kubaner offrade sina liv i kampen mot apartheid i Afrika, veteraner som saknar en eller flera lemmar går omkring på

gatorna. Varför kommer det inga fartyg med förnödenheter från de länder i Afrika som är skyldiga Kuba så mycket?

Jag går hem i becksvar mörker, omgiven av mörka silhuetter av människor som saknar det mesta, och ingen överfaller mig eller försöker stjäla mina pengar.

Det finns nästan inga bilar på gatorna, allt mindre el, brist på vatten i kranarna, inga mediciner, allt mindre mat. Jag möts nästan bara av vänliga, leende ansikten.

När folk nämner vad de får i pension eller lön trodde jag inte på det i början. Man borde inte kunna leva på så lite. De flesta är snyggt klädda, deras gång är underbart långsam, och de bär smärtan och bristen med en oförklarlig stoisk värdighet.

I lördags kväll gick jag på restaurang, ett stort ställe, två våningar, en femmannaorkester. Vi befinner oss väl i vad man normalt kallar högsäsong. Men jag var den enda utländska gästen den kvällen, ger den fantastiskt spelande orkestern lite pengar och trycker ursäktande på deras händer. Och de ler vänligt mot mig. All denna vänlighet, varifrån har de den, var gömmer de desperationen, vad är det jag inte ser.

Om samma sak hände oss danskar är jag säker på att jag skulle se ett brutalt kaos på gatorna.

Mitt i hela denna katastrof känner jag, samtidigt med allt det outhärdliga, att denna underliggande uthållighet, värdighet och livsglädje fyller mig med en stor kärlek till detta folk.

Och som en gammal före detta ingenjör, överste i armén och nu konstnär, säger till mig när vi efter ett långt samtal skiljs åt på Plaza Vieja i Havanna: "Kanske förstör de allt, men eftervärlden kommer att minnas att vi trotsade Romarriket och försökte skapa en rättvisa."

Gatumiljö i Havanna. Bild: Zoltan Tiroler

Brev från Havanna till Granskningsnämnden

HAVANNASVENSK

Jag är en svensk som spenderar mycket tid i Havanna och som precis sett SVT-programmet "Cuba libre?" och känner mig såväl bedrövad som oerhört förvånad.

Jag läser i programförklaringen att detta är ett Kuba vi aldrig sett och det stämmer sannerligen. Ett Kuba som inte existerar, skulle jag säga. Varken jag eller andra svenskar som lever här känner igen sig överhuvudtaget. De senaste veckorna har jag träffat flera svenska turister, samtliga mycket positiva, det varma, hjärtliga folket, det härliga vädret och att det mesta faktiskt fungerar bra trots ständiga strömavbrott. De som varit här tidigare är glatt överraskade av alla nya restauranger, barer, kaféer och butiker i privat regi som ploppat upp över allt.

Men ingenting av detta ser SVT:s utsände, i hans version finns det bara ett eländigt mörker på alla plan. Fullt med insinuationer och direkta felaktigheter, hårt vinklat och oerhört negativt. Mycket är en fråga om reporterns personliga åsikter och agenda men jag ifrågasätter starkt om programmet uppfyller kraven på opartisk och välavvägd publicering.

Jag vet såklart inte vad avsikten med programmet var men jag förstår att det är ett beslut taget i anslutning till att Trump har meddelat att han ska "ta" Kuba efter att han bombat Iran tillbaka till stenåldern. Ett litet land som nu har ett reellt krigshot över sig av världens mäktigaste och farligaste krigsmakt. I ett sånt läge bör väl kraven på god och nyanserad journalistik vara extra stor?

Reportern nämner "handelsblockaden" lite i förbifarten. Borde inte den lite mindre insatte tittaren bli informerad om att det är fråga om den mest omfattande, folkrättsvidriga blockaden i modern tid, att den pågått i över 65 år och är inriktad på att skapa hunger och desperation hos kubanska folket?

Borde det inte framgå att Kubas nu-

Dokumentären "Cuba Libre?". Bild: SVT Nyheter (skärmdump)

varande energiproblem har väldigt lite med attacken mot Venezuela att göra utan att Trump den 29 januari beslutade att inget land i världen får sälja olja till Kuba? Överträdelser innebär strafffullar och helt troligt även beslagtagande av fartyget med last. En åtgärd som saknar motsvarighet och som inneburit fyra månader utan att någon oljetanker angjort Kuba.

Reportern säger vid ett tillfälle: "När gratis olja inte längre når ön från olika stödregimer." En direkt felaktighet. Förra året **köpte** Kuba 55 procent av sin olja från Mexiko, ett land som knappast kan kallas "regim" hur mycket man än älskar uttrycket. Mexiko, som för övrigt är Kubas närmast allierade numera, med humanitära nödsändningar och samarbeten på en mängd olika områden. Kuba har även fått mycket hjälp av Spanien, Brasilien och Chile. Länder där gemensamma nämnaren inte är "regimer" utan att de respekterar Kuba och har kuraget att negligera Trump. Kanske också borde framgått i berättelsen?

Reportern besöker en dotter och en mor där dottern gör små YouTube-inslag där "regimen" kritiserar och som fått massvis med följare. Det nya unga Kuba säger reportern medan hon själv säger att antalet följare lyfte då hon nådde utomlands. Kanske Miami? Borde inte någon mer ung kuban med hundra-

tusentals följare intervjuats för att få en aning mindre vinklad berättelse? Tex Frank Enrique, 302 000 följare, El Necio, 245 000 följare eller Any Chil, 162 000 följare som samtliga hyllar sitt land, sin regering, sin revolution.

Istället intervjuas Camilla Acosta, som främst jobbar för *Cubonet*, en nättidning i Miami. Borde det inte förtydligats, förklarats att *Cubonet* finansierats av USAID och vars existens går ut på att demonisera Kuba och undergräva den kubanska regeringen? Hon säger vid ett tillfälle "den påstådda blockaden". Borde inte reportern ifrågasätta ett sådant uttalande? Hon påstår att majoriteten av kubanerna är mot regeringen, utan att underbygga det överhuvudtaget. Camilla har liten julafton, hon har förmodligen aldrig förr varit med om en så icke ifrågasättande reporter, så hon öser på med att kubaner "dömts för en gilla-markering, för ett inslag på sociala medier". Rent trams utan substans som borde plockats bort vid klippbordet eller av ansvarig utgivare.

Mycket mer kan nämnas och ifrågasättas men jag nöjer mig här. Kanske krav på opartiskhet och balans har försvunnit i samma stund som brott mot folkrätt och andra gammalmodigheter luckrats upp. Synd i så fall.

Ny insamling för solpaneler till Kuba

I oktober 2025 skickade Kommunistiska Partiet en delegation till Kuba. Nu startar de en insamling till solpaneler för det kubanska landsbygdssjukhuset Aleida Fernández. Bilder: Kommunistiska Partiet

KOMMUNISTISKA PARTIET

I samband med första maj 2026 påbörjade Kommunistiska Partiet en tre veckor lång insamling för att installera solpaneler på Kuba. Då insamlingen inleddes publicerade partiet följande uttalande.

USA har i decennier försökt krossa Kubas solidariska samhällsbygge. Genom invasionsförsök, terrorattacker och världens längsta ekonomiska blockad har USA försökt få den kubanska socialismen på fall.

Med Donald Trump och utrikesminister Marco Rubio har USA:s aggression mot Kuba trappats upp ytterligare. Kuba förvägras tillgång till internationell handel och kan

hindras från att importera medicin, mat och bränsle. USA försöker svälta det kubanska folket till underkastelse.

Särskilt allvarligt är läget för den kubanska sjukvården. Bristen på bränsle gör att sjukhusen saknar möjligheter att hantera de återkommande strömavbrotten. Människor dör på grund av USA:s energiblockad.

Det är en öppen ekonomisk terror av världens starkaste imperialismakt mot ett grannland av Sveriges storlek.

I år kallar Kommunistiska Partiet till första maj under parollen "Internationell solidaritet – kamp mot imperialismen". På gator och torg över hela landet kommer vi att samlas

mot imperialismens krig och krigspolitik.

I solidaritet med Kubas hårt pressade folk kommer Kommunistiska Partiet under årets första maj samla in pengar specifikt för att installera solceller och batterier på sjukhuset Aleida Fernández i staden Güines, fem mil utanför Havanna.

Ett konkret stöd som hjälper Kuba att genomföra en klimatomställning som inte bara bryter landets oljeberoende utan också hjälper Kuba att stå emot imperialismens hot.

Leve socialismen – Leve den internationella solidariteten!

Uttalande antaget på Svensk-Kubanska Föreningens årsmöte 14 mars 2026

Vi lever i en tid fylld av imperialistiskt våld som söker underkuva de oberoende folken. Ett obarmhärtigt våld som skulle kunna knäcka även den modigaste.

Men det finns ett folk som vägrar att ge efter för de högmodigas immoralitet. Ett folk som vet att rättvisa idéer är oöverbärliga och därför strider för de stora idealen.

Ett folk som tror på människan, känner till hennes storhet och inte låter sin värdighet knäckas.

Vi har stått vid deras sida under lång tid.

Kuba kämpar tappert.

I år sammanfaller firandet av både 100-årsdagen av Fidels födelse och vårt sextionde år av solidaritet med er.

Vi gör det med glädje, för framtiden tillhör oss.

Leve Kuba! Ned med imperialismen!

USA-invasion av Kuba nära förestående?

CUBAINFORMACIÓN

Den kubanske akademikern José Ernesto Nováez Guerrero har slagit larm efter att ha avslöjat en analys som publicerats av den oberoende amerikanska nyhetskanalen Zeteo i deras nyhetsbrev *First Draft*. Den tyder på en farlig vändning i Trump-administrationens politik gentemot Kuba.

Enligt en undersökning av journalisterna Asawin Suebsaeng och Andrew Perez, baserad på läckor från tre anonyma källor, har Vita huset utfärdat ett hemligt direktiv till Pentagon och andra statliga myndigheter om att "intensifiera förberedelserna" för eventuella militära operationer mot ön.

"Detta, i kombination med flera anklagelser som nyligen riktats mot ön av olika amerikanska myndigheter, tyder på att man håller på att fabricera rättfärdiganden för en eventuell åtgärd mot landet", varnar Nováez Guerrero på sin Facebook-profil, där han har delat innehållet i det nämnda nyhetsbrevet.

Den kubanske analytikern understryker att denna nyhet bekräftar den oro

Är ett US-amerikanskt krig mot Kuba att vänta?

Bild: Creative Commons

som redan uttryckts i tidigare inlägg: fast i sin konflikt med Iran och inför misslyckandet med sin utrikespolitik kan Trump-administrationen vara på jakt efter ett "lätt byte" för att återupprätta sitt anseende inför de mest konservativa och krigshetsande delarna av etablissemangen och sin egen väljarbas.

Nováez Guerrero varnar också för att själva "läckan" kan vara ett led i den vanliga strategin att sondera den internationella gemenskapens reaktion inför en eventuell militär aggression. "Det är inte första gången nyhe-

ter av detta slag når de amerikanska medierna efter den 3 januari. Faran är verklig och vi måste följa dem noga", konstaterar han.

Zeteos nyhetsbrev lägger till offentliga uttalanden från den republikanske magnaten och presidenten som inte gör annat än att sätta igång larmet. "Kanske tar vi en sväng förbi Kuba när vi är klara med det här", sa Trump denna vecka, med hänvisning till sin katastrofala aggression mot Iran, tillsammans med den sionistiska staten. För bara två veckor sedan hade presidenten redan slängt ur sig: "Kuba blir nästa."

"Det är inte första gången Trump hotar att invadera Kuba, men skillnaden nu är att dessa hot, enligt källor inom Pentagon, har blivit konkreta operativa riktlinjer", framhåller den amerikanska medietjänsten.

"Vi är beredda att försvara freden"

GRANMA

Kubas president tackade teamet bakom programmet *Meet the Press* på NBC News och journalisten Kristen Welker för "deras besök på Kuba och den möjlighet de gett oss att framföra våra synpunkter på den svåra situation som landet befinner sig i, efter fyra månaders energiblockad och över sex decennier av ekonomisk, finansiell och kommersiell blockad".

Han bekräftade att "som älskare av fred och social rättvisa, livet och glädjen är vi kubaner beredda på respektfull dialog och redo att försvara den heliga självständigheten och suveräniteten".

Intervjun, som sändes den 11 april,

är den första som statschefen ger till en tv-kanal i USA, och den andra som denna kanal gör med en kubansk ledare, efter den som publicerades 1959 med överbefälhavaren Fidel Castro Ruz.

I intervjun preciserade Díaz-Canel bland annat att Kuba är ett land vars identitet är djupt rotad i värden som suveränitet och självständighet. Dessutom framhöll han att det är en fredens nation som inte främjar krig, utan istället uppmuntrar solidaritet och samarbete mellan folken. Han betonade dock: "Vi är beredda att försvara den fred vi eftersträvar".

Dessutom betonade han att de som tar på sig ansvar inom revolutionen har ett åtagande gentemot den, framför allt gentemot vårt hjälttemodiga

folk. Därför, upprepade han, "är vi beredda att ge våra liv för revolutionen, för den sak vi försvarar".

Presidenten insisterade på att en aggression mot Kuba skulle få konsekvenser både för Kuba och för USA, i form av onödiga förluster av människoliv. Detta, sade han, skulle kunna undvikas. Dessutom skulle det uppstå materiella förluster och säkerheten och stabiliteten i båda länderna och i regionen i allmänhet skulle påverkas.

Díaz-Canel bekräftade att Kuba alltid har velat ha en civiliserad relation med USA som grannar, men han har hävdade att denna relation måste bygga på respekt och jämlikhet.

Notiser från Vårt Amerika

Tidskriften Kuba må ha ett fokus på just Kuba, men kampen mot USA-imperialismen fortgår ständigt i alla delar av Latinamerika. På detta uppslag samlar vi därför några aktuella notiser från det som den kubanska nationalhjälten José Martí kallade 'Vårt Amerika'.

COLOMBIA

Colombias president Gustavo Petro hävdade i en intervju med spanska statliga medier den 17 april att Adolf Hitlers ideologi har återuppstått i Europa genom rashatet mot utlänningar.

"Det kallas Hitler. Det är Hitler. Hitler lever igen i Europa och vill skicka bombplan för att bomba europeiska städer", hävdade han när han försvarade mångfalden som den största källan till rikedom.

MEXIKO

Den 19 april bekräftade en stor samling mexikanska politiker och aktivister sitt stöd och sin solidaritet med Kuba på en konferens i Toluca.

Senator Higinio Martínez Miranda, ledare för gruppen "Mexiquenses de Corazón", framhöll budskapet från president Claudia Sheinbaum vid toppmötet till försvar för demokratin i Barcelona nyligen, där hon återigen betonade vikten av att fortsätta försvara Kuba.

ECUADOR

USA utvisar tiotusentals ecuadorianer till en av sina närmaste allierade. Ecuadors UD förnekar att utvisningarna är omfattande, trots att fler än 40 000 ecuadorianer utvisats från USA.

Daniel Noboas regering möter nu kritik för sitt anpassande till Washingtons migrationspolitik. Enligt Ecuadors utrikesminister har 41 664 ecuadorianer deporterats från USA mellan januari och december 2025.

PERU

Sedan president Pedro Castillo störtades i en kupp 2022 har Peru genomlevt den ena politiska krisen efter den andra. Det fortsätter.

Det peruanska valsystemet befinner sig i en av sina djupaste kriser sedan ordföranden för den nationella valnämnden, Roberto Burneo, medgett att det förekom allvarliga brister under det allmänna valet den 12-13 april. Burneo kritiserade valmyndigheten för allvarliga brister.

VENEZUELA

Fascisten och Trumpanhängaren María Corina Machado planerar att återvända till Venezuela före året är slut, sade hon i en intervju med Reuters den 20 april. Vad hon ska tjäna till där, sedan även Trump med rätta avfärdat oppositionen som impopulär och irrelevant, är oklart.

Machado framställer fortfarande sig själv som det venezolanska folkets ledare, och sade i intervjun med Reuters att nyval bör hållas så snart som möjligt.

NICARAGUA

Den 16 april tillkännagav den US-amerikanska regeringen att man kommer att införa nya sanktioner mot Nicaragua, närmare bestämt mot en rad tjänstemän och företag kopplade till landets guldindustri.

Trumpregimen verkar nu alltså strama åt snaran även runt Nicaragua. USA:s finansminister Scott Bessent sade att "USA kommer fortsätta att rikta in sig på inkomstkällor som ger makt åt den korrupta Murillo-Ortega-regimen".

BRASILIEN

Brasiliens president Lula kritiserade USA:s utrikespolitik gentemot Iran, Kuba och Venezuela i intervjuer med *El País* och *Der Spiegel*. Han påpekade bl.a. att Trump inte har valts till "världens kejsare".

"Trump har inte rätt att vakna på morgonen och tro att han kan hota ett land", sa Lula och betonade att sådana handlingar strider mot såväl USA:s konstitution som FN-stadgan.

ARGENTINA

Den ekonomiska krisen i Argentina och korruptionsskandalerna inom regeringen har lett till att stödnivån för president Javier Milei har sjunkit avsevärt i opinionsundersökningarna, även bland dem som ligger nära presidentens inre krets.

Undersökningsföretaget Opina Argentina uppger att statschefen har ett negativt anseende hos 63 procent av befolkningen, vilket är hans sämsta resultat någonsin.

Kuba är inte ensamt!

IKAY ROMAY
KUBANSK SKÅDEPELERSKA

Jag såg bilderna och kunde inte hålla tillbaka tårarna. Det var inga politiker. Det var inga tjänstemän. Det var vanliga människor, i olika delar av världen, som höll upp plakat, skanderade slagord och försvarade vår suveränitet som om det vore deras egen.

I Paris, i Berlin, i Madrid, i Mexiko, i Buenos Aires, i Santiago de Chile. I varje hörn där det finns ett solidariskt hjärta hördes samma rop den 19 april: "No war on Cuba", "Ned med blockaden", "Lämna Kuba i fred".

De brydde sig inte om avståndet. De gick inte på lögnerna i de stora medierna. De brydde sig inte om Trumps hot. De gick ut på gatorna för att säga till världen att blockaden är ett brott, att krig inte är lösningen, att Kuba har rätt att leva utan imperiets fot på nacken.

Vilka är dessa bröder och systrar?

Det är de som inte sväljer propagandan. Det är de som läser bortom rubrikerna. Det är de som förstår att det kubanska folkets lidande inte är socialismens fel, utan 65 år av en folk-mordsblockad som det internationella samfundet fördömer år efter år.

Det är de som vet att Kuba inte är ett hot. Kuba är ett litet, blockerat land som bara ber om att få leva i fred. Och som, trots allt, fortsätter att skicka läkare ut i världen, fortsätter att rädda liv, fortsätter att vara ett exempel på värdighet.

Tack till er som mobiliserade er. Tack till er som höjde era röster. Tack till er som påminner oss om att vi inte är ensamma.

För i dessa mörka tider, när imperiet skärper greppet och hökarna i Miami gnuggar händerna, ger det oss styrka att fortsätta att veta att det finns människor på andra kontinenter som är beredda att försvara vår sak.

Kuba ger inte upp. Kuba står emot. Och Kuba har vänner i världen som inte är rädda för Trumps hot.

SMÅTT & GOTT

Kubansk salsa i Sverige

Los Van Van. Bild: CNC

Den salsaintresserade bör skriva in 6 juni, nationaldagen, i sin kalender redan nu. Klockan 19:00 denna dag uppträder nämligen det världskända kubanska salsabandet Los Van Van på Stora Teaterns stora scen i Göteborg.

EL DIBUJO - "TUMBA EL BLOQUEO"

Upphovsman: AlejandroNoticias

Kubaner driver med Mike Hammer, chef på USA:s ambassad, efter att han nekats extra tilldelning av bensin. "Ned med blockaden, Trump" säger Hammer medan han kånkar på bensindunkar till sin ambassad.

KONTAKTINFORMATION Svensk-Kubanska Föreningen

FÖRENINGENS ORDFÖRANDE

Anna Assarsson
anna@svensk-kubanska.se

KANSILI: 08-31 95 30
info@svensk-kubanska.se

www.svensk-kubanska.se

AVESTA

Lars Steiner, 073-040 93 41
larsteiner18@gmail.com

BODEN

Anna-Greta Wallmark, 070-371 97 89
annagreta.wallmark@gmail.com

BOLLNÄS

Magnus Hedman, 073-654 81 85
hedmanmagnus@hotmail.com

BORÄS - SJUHÄRAD

Bengt Persson, 070-453 02 41
bengtbp@yahoo.se

ESKILSTUNA

Betty Möller, 073-022 98 73
bettymoller02@gmail.com

FINSFÄNG

Carlinge Wisberg, 076-311 53 38
callewisberg@hotmail.com

GISLAVED

Carl Östlund, 070-236 62 86
carlostrand05@gmail.com

GOTLAND

Klas Hallberg, 073-806 67 90
klasojh@gmail.com

GÖTEBORG

Hugo Jörgensson, 073-988 11 89
svensk.kubanska.goteborg@gmail.com

HAGFORS

Hans Skagerlind, 070-555 92 91
uh.skagerlind@live.com

HALMSTAD

Bror Persson, 070-203 14 88
brorpersson@telia.com

HAVANNA - KUBA

Eggis Johansson
Whatsapp +53 5-697 74 08
eggis.egge@gmail.com

HELSINGBORG

Joel Assarsson, 073-661 28 49
philuren.ja@gmail.com

HUDDIKSVALL

Thomas Thornell, 070-949 44 97
thomas.thornell@telia.com

HULTSFRED

Rolf Lif, 076-303 33 41

JÖNKÖPING

Mats Werning, 070-692 96 00
mats.werning@gmail.com

KARLSKRONA

Ulf Bjerén, 076-405 99 70
ulf@bjerén.se

KARLSTAD

Pär Letell, 070-095 07 22
pletell47@gmail.com

KUNGÄLV

Jonas Hammarström, 073-036 40 33
jonas.hammarstrom@telia.com

LINKÖPING

Anika Agebjörn, 070-232 67 70
anika.agebjorn@gmail.com

LUDVIKA

Vakant

LULEÅ

Jan Englund, 070-338 40 44
jan.g.englund@gmail.com

LUND

Lars Nerpin, 070-272 55 27
larsnerpin@outlook.com

LYSEKIL - FYRBODAL

Bengt-Olof Andersson, 070-884 19 52
bengt.olof.andersson@gmail.com

MALMÖ - SÖDRA SKÅNE

Winnie Svendsen, 070-940 29 12
winnie.svendsen@minepost.nu

MORA

Vivi Sandström, 070-635 84 31
sandstromvivi@gmail.com

NORBERG

Arne Andersson, 070-373 98 51
over-stock-och-sten@telia.com

NORRKÖPING

Marta Gutiérrez, 070-527 41 70
marta.gutierrez.sanmartin@gmail.com

NYBRO

Johan Karlsson, 070-562 56 30
brown_sand00@hotmail.com

NYKÖPING

Timothy Månfröst, 072-238 17 86
moonfroosty@gmail.com

SALA

Carina Kreku, 070-588 52 52
svensk-kubanska@admanum.se

SKELLEFTEÅ

Sune Marklund, 070-245 41 52
sunemarklund@gmail.com

STOCKHOLM

Rolando Zanzi
svenskukubanska.sth@gmail.com

SUNDSVALL

Bertil Olsson, 070-225 41 05
olssonbertil14@gmail.com

UDDEVALLA - FYRBODAL

Eva Ludvigsson, 073-046 18 89
evalud@live.com

ULRICEHAMN - SJUHÄRAD

Arne Sjögren, 0321-157 74
arne@sjogren.info

UPPSALA

Stefan Bergström, 070-821 69 61
stefan.bergstrom1959@gmail.com

VALDEMARSVIK

Karl Tingström, 070-242 69 62
karl.tingstrom@gmail.com

VARBERG

Marianne Dovemark, 070-956 68 85
mariannedovemark@gmail.com

VÄRNAME

Carl Östlund, 070-236 62 86
carlostrand05@gmail.com

VÄSTERÅS

Nidia Åman, 076-402 44 27
nidialoarte@gmail.com

VÄXJÖ

Juan Carlos Sepúlveda, 070-207 89 96
coto55@hotmail.com

ÅNGE

Monica Stenberg, 073-352 98 78
monica.stenberg@telia.com

ÖREBRO

Erik Petersson, 073-109 28 67
erol.petersson@gmail.com

ÖSTERSUND

Arne Olofsson, 070-512 15 83
arne.olofsson1951@gmail.com

ÖSTRA SKÅNE

Ingemar Gustafsson, 070-722 56 39
moppan53@gmail.com

FÖR FRED OCH SOLIDARITET SEDAN 1985

FREDSLOPPET

SHAKE YOUR CHAINS TO EARTH LIKE DEW - YOU ARE MANY, THEY ARE FEW!

Överskottet går till Palestina & Kuba! + Gå eller spring – alla får medalj! + Anmälan och info på fredsloppet.se

